

Posavci
beremo
skupaj

Ilustracija
Anatolij Stankulov

BRALNI PROJEKT

posavskih knjižnic v letu 2019

Knjižnica Brežice • Valvasorjeva knjižnica Krško • Knjižnica Sevnica

21. marec – 20. november 2019

KAJ?

Knjižnice Posavja sodelujemo na področju bralne kulture že deveto leto zapored. Namen projekta Posavci beremo skupaj je opozoriti na pomembne predstavnike literarnega ubesedovanja pri nas in širše po svetu ter bralcem ponuditi tematsko pester razpon leposlovnih del, ki bivanjsko izkušnjo človeka prikazujejo z raznolikimi kulturnimi, socialnimi in estetskimi izhodišči.

KJE in KDAJ?

Bralni projekt izvajamo v Knjižnici Brežice, Valvasorjevi knjižnici Krško in Knjižnici Sevnica med 21. marcem in 20. novembrom 2019.

KAKO?

Knjige so opremljene s knjižnimi kazalkami, na katere bralci vpišejo svoje ime in naslov prebrane knjige ter po želji tudi mnenje o prebranem. Ob naslednjem obisku knjižnice jih pri izposojevalnem pultu oddajo knjižničarju. Bralcem, ki bodo v času trajanja projekta prebrali najmanj 5 knjig z bralnega seznama in se v projekt aktivno vključili z izpolnjenimi knjižnimi kazalkami o prebranem gradivu, bomo na zaključni literarni prireditvi podelili knjižne nagrade.

ZAKAJ?

Ker je branje naš zaveznik, učitelj, varuh in zdravitelj.

PROZA

UGRIZI, Andrej Blatnik
SODNIK, Jaime Cabré
MOLITVE ZA UGRABLJENE, Jennifer Clement
SARAJEVSKI OMNIBUS, Velibor Čolić
UMETNOST KRHKOSTI, Alessandro D'Avenia
LETO ČUDODELNIH MISLI, Joan Didion
BUT BEAUTIFUL, Geoff Dyer
TEČI, Jean Echenoz
PRVA DAMA, Stanka Hrastelj
GOSPODA NA OBALI, Michael Köhlmeier
VRNITEV: PISMA BIVŠEGA ODVISNIKA, Petja Kužel
KMETICA, Noemi Lerch
MÜSLI IN RÜSBE, Izar Lunaček
OTTO, UZRTI ČLOVEK, Marc-Antoine Mathieu
POSTELJA IZ KNJIG, Silvo Mavsar
DRUGA PRETEKLOST, Vinko Möderndorfer
JUDA, Amos Oz
JAMSKI NAJSTNIKI, Emmanuelle Pagano
TI SI REKEL, Connie Palmen
SAMOSTAN, Zahar Prilepin
COX ALI TOK ČASA, Christoph Ransmayr
TRINAJSTI MESEC: PORTRITI MORSKIH NOMADOV, Nataša Rogelja
RESNICA IMA TVOJE OČI, Samo Rugelj
MOJ DOM JE TAM, KJER SEM, Igaba Scego
KRUZO, Lutz Seiler
KRUH, PRAH, Marko Sosič
LAZARJEVE ŽENSKE, Marina L'vovna Stepnova
POGODBA, Mojca Širok
LIŠČEK, Donna Tartt
KOŠČEK ČOKOLADE V PASJI DLAKI, Monika Žagar

ESEJI

IGRA IN BISERI, Bogdan Biščak
BLEDA SVOBODA, Jasmin B. Frelih
FILOZOFI IN LJUBEZEN, A. Lancelin in M. Lemonnier
KLOP MINEVANJA, Hubert Reeves
ENE IN DRUGI, Uroš Zupan

POEZIJA

POEZIJA 1, Adonis
LAKOTA, Jure Jakob
SONCE IN SENCE, Sabina Kožar
PESMI IN PISMA, Giacomo Leopardi
BESEDE, Jacques Prevert

ŽENSKÉ Z VTETOVIRANIMI ZMAJI RAZMIŠLJAJO o svojih zmajih, ki se bodo nekega dne prebudili in jih ožgali s svojim plamtečim jezikom. Moški, ki ležijo na plažah zraven teh žensk, se sprašujejo, kako bi jim psihoanalitiki razložili, zakaj se zmeraj znova znajdejo ob takih ženskah, ob ženskah, ki imajo vtetovirane zmaje. Zmaji razmišljajo o moških in ženskah, ki razmišljajo o njih, in se sprašujejo, zakaj se zmeraj znajdejo na napačnih

ženskah, na takih, ki se jih moški dotikajo na napačne načine, **in potem nimajo možnosti, da bi jih ti dotiki prebudili**, da bi jih iz vtetoviranih zmajev spremenili v prave, žive zmaje, ki bi lahko s svojim plamtečim jezikom ožgali ženske, ki so jih tako dolgo nosile na svoji koži, jim naredili nove podobe na koži, podobe nekih drugih spečih bitij, podobe spečih angelov in demonov, jih vžgali, jih prepustili vsem naslednjim dotikom in nato odšli na svojo pot, na pot, kjer ne bi bilo žensk z vtetoviranimi zmaji in čemernih moških, ki ležijo ob njih in razmišljajo o svojih klavrnih težavah.

UGRIZI Andrej Blatnik

Le kako je moglo priti do tega? Kako se bo sploh nadaljevalo, če se bo nadaljevalo? Kratke kratke zgodbe Andreja Blatnika – njihovega največjega mojstra – pod drobnogled postavljajo usodne trenutke, ki raznolike protagoniste držijo v precepu. Bosta kirurga rešila morebitnega morilca svojega kolega, kateri ostrostrelec bo zadel prvi, do kod bo segel dotik pod mizo? Narediti nekaj ali nič, oboje je enako nemogoče. Odgovornost je toliko večja, saj utegne imeti ena sama nemogoča odločitev nepričakovane posledice ne samo za posameznika, temveč za ves svet in zgodovino, vse do zadnjega preživelega človeka, ki se mogoče še vedno slepi, da je bilo vse le plod naključja. Kajti nenačrtovana presečišča posameznih življenj so vedno znova določena z iluzijo bližine in nadzora, ki v navzkrižnem ognju zrcalnih zgodb ustvarja pripoved o zmagovalcih in poražencih, nič več kot figurah na šahovnici igre z neznanimi pravili. (vir: založnik)

SLOVENSKA
KNJIŽEVNOST
90 str.
LUD Literatura
2018

ANDREJ BLATNIK (1963) je izdal dvanajst knjig v Sloveniji in devetindvajset v tujini, med njimi tri v nemščini in angleščini ter po dve v španščini, češčini in turščini. Nastopal je na vrsti mednarodnih literarnih festivalov, tudi na Cosmopolisu v Barceloni in PEN World Voices Festivalu v New Yorku. Prejel je več nagrad, med njimi nagrado Prešernovega sklada leta 2001 za knjigo *Zakon želje*. Uči založništvo na Filozofski fakulteti in pisanje kratke zgodbe na delavnicah revije *Literatura*. Rad bere, gleda filme, posluša glasbo in potuje, vselej čim ceneje.

Don Rafael je opravil odvetniški izpit, se poročil in s tem izgubil navado, da bi ponoči zapravljaj čas z razkrivanjem skrivnosti molčečih zvezd. Le tu in tam je prinesel daljnogled na vrt, ker je bil pač po naravi upornik. A hkrati je bil po značaju zavistnež, drugim je zavidal tako ugled kakor bogastvo. Ženske drugih so se mu vedno zdele lepše. Zavidal je učenost tistim redkim, ki so si jo pridobili, in zavidal je previdnost, ki je krasila le zelo izbrane posameznike. In seveda je drugim zavidal tudi srečo, ki je ni bil deležen skoraj nihče.

Njegovo življenje ni bilo drugega kakor neutešeno hrepenenje in nemir nezadovoljenega srca.

Sanjaril je, pa čeprav ni bil pesnik, in se vedno znova zaljubljal, čeprav ni bil donhuan. Po položaju se je vedno hitro povzpela nad vse druge, ker je samega sebe prepričal, da je uspeh edina oblika sreče, ki jo je mogoče doseči. In ker je bil pameten človek, je znal pridobljene položaje tudi obdržati, pa čeprav je bila cena za to sovraštvo ali zavist. A vsi ti naporji so bili le obupano tipanje v temi v iskanju sreče. Žal je bil pri tem povsem neuspešen. In ko je resno pretehtal stvari, je vedno ugotovil, da je povsod prišel le do polovice poti. Kakor Jupiter: prevelik, preveč ambiciozen, preveč napihnen, da bi lahko postal zanesljiv planet; a hkrati premajhen in prešibak, da bi lahko postal zvezda z ognjem v jedru, ki izžareva lastno energijo in svetlobo.

SODNIK

Jaume Cabré

Prevedla Simona Škrabec

Detektivsko napet zgodovinski roman se odvija v Barceloni v zadnjih mesecih leta 1799, torej v času, ko je Evropo že pretresla francoska revolucija in si je Katalonijo v španski nasledstveni vojni že podjarmil Filip V. Poleg osrednjega protagonista, sodnika don Rafaela Massoa, se v zgodbi zvrstijo tudi številni drugi liki, vsi živo opisani in prepleteni v napeti v zgodbi. Zgodba romana je dokaj kompleksna: ob razkrivanju življenja sodnika in njegove ljubice Elvire se zgodi tudi umor francoske operne pevke Desflorsove, sodnik Masso osumljenca seveda zelo hitro najde. To je mlad pesnik, naiven, reven in neizkušen sanjač. Bralec je v pripovedni labirint ujet vse bolj in bolj – ali bo obtoženemu pesniku Andreu uspelo dokazati svojo nedolžnost? Zgodba, ki je že sama po sebi mojstrsko zasnovana in pripovedovana, odpira tudi druga vprašanja: o pokvarljivosti, koristoljubnosti in podkupljivosti človekove narave; o nemoči posameznika, ujetega v kolesje sistem; tudi o (ne)poštenosti do samega sebe oz. do drugih, kar sta le dve plati iste medalje. Literarna mojstrovina.

KATALONSKA
KNJIŽEVNOST
517 str.
Beletrina
2018

JAUME CABRÉ (1947) velja za enega najbolj cenjenih pisateljev tako med bralci kot med literarno kritiko. Njegova strma pot v sam vrh sodobne katalonske literature se je začela leta 1991 z objavo romana *Sodnik*, ki je požel bogato paleto literarnih nagrad.

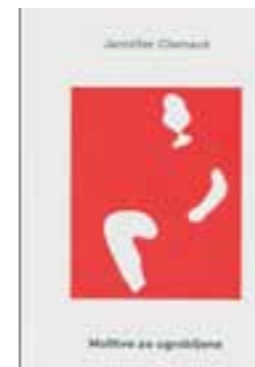
Ko sva z mamo skupaj odšli z jase in odpeščili nazaj domov, sva šli mimo drevesa, pri katerem sva pred leti, ko so ugrabili Paulo, zakopali tisto truplo. Nikoli nisva izvedeli, kdo je mladenič. Nihče ni prišel vprašat po njem. Džungla ima ušesa na vsakem koraku, je rekla mama. Tu ni skrivnosti. / Tisto popoldne sem izvedela, kaj se je zgodilo s Paulo. / Šla sem po poti proti šoli in naletela na Paulo, sedečo pod drevesom. Sedela je na tleh, česar nismo nikoli počele. Na naši gori smo med kožo in zemljo vedno nekaj položile. / Na sebi je imela dolgo obleko, ki jo je pokrivala kot šotor. Vedela sem, da ji pod tkanino mrčes gomazi po golih nogah. / Pod stopali

sem začutila toplo, črno zemljo. / **Zemlja naju je pripeljala skupaj.** / Želela sem jo prijeti za roko. Sklanjal je glavo in gledala nekaj v svojem naročju. / Počasi sem odšla k njej, kot sem se naučila hoditi, kadar sem hotela ujeti majhno kačo podvezičarko ali mladega legvana. Ko sem se ji približala, sem prišla med njeno telo in sonce., da ji je moja senca zastrla svetlobo. / Dvignila je pogled in jaz sem sedla zraven nje na tla. Vedela sem, da si bom že čez kakšno minuto morala frcati črne in rdeče mravlje s kože. Paulina obleka je bila preprežena s črnimi mravljami, ki so gomazele po njej. Nekaj se jih je že selilo po obleki navzgor, lezle so ji okoli vratu in za ušesa. Ni jih frcnila proč. [...] Dolgi rokavi njene obleke so bili zavihani in potisnjeni navzgor. Na notranji strani leve roke, kjer je koža blede in tenka kot lupina gvajave, sem videla ožganine od cigaretnih čikov, kroge, pike, rožnate kolobarje.

MOLITVE ZA UGRABLJENE

Jennifer Clement

Prevedla Dušanka Zabukovec

AMERIŠKO-
MEHIŠKA
KNJIŽEVNOST
215 str.
KUD Sodobnost Int.
2017

Življenje v krajih, ki jih obvladuje mamilarski kartel, ni nevarno le zaradi škorpionov, kač in letal, ki s pesticidi škropijo naselja namesto makovih polj, ampak predvsem zato, ker nima nobene vrednosti. V mehiških gorah si vse mame želijo tudi, da bi se njihove hčerke rodile grde. Kajti lepe deklice ugrabijo. Nobena se ne vrne. V tem svetu morajo ženske, zgarane mehiške matere, skrbeti same zase in v jamah za razpadajočimi hišami skrivajo hčere, kajti možje so odšli iskat delo drugam, na delo v ZDA in v večini pozabili na svoje mehiške družine. Stilsko izpiljen roman prinaša več kratkih poglavij, ki podrobno opišejo intimni svet odraščajočih deklet, ki se trudijo izvleči iz kaosa družbenega dna in si zagotoviti boljše življenje.

JENNIFER CLEMENT (1960), ameriško-mehiška pisateljica, je prva ženska, ki vodi mednarodni Pen, za to funkcijo se je uvajala kot predsednica mehiškega Pena. Tako kot vsi dosedanji predsedniki se tudi ona veliko ukvarja s kršitvami svobode govora, zaprtji, izginotji ter umori novinarjev in pisateljev, morda jo trenutno še bolj okupira vprašanje ženskih pravic in spolne enakopravnosti.

Neodvisno od stvari, ki jih počne kot beli mag, je naš možak znan tudi po pesniškem daru. Kot pretanjen opazovalec človeške duše zna vrli Ildan svoje sanje zapisati v treh jezikih. V dveh posvetnih jezikih, ki ju tekoče govori, pa tudi v svetem jeziku, jeziku tristo šestdesetih bajk, na katerih temelji prava poezija. / Njegov prijatelj Baruh Abramovič ga primerja s hodžo Nasredinom, znamenitim bajeslovnim ulemo, pravljicarjem, pesnikom in pripovedovalcem Bližnjega vzhoda. Naš Ildan pa zamahuje z roko, češ da je poezija zgolj matematika in malce astronomije, ki ju scmariš skupaj z besedami. / Njegovi rokopisi kažejo na pretanjeno pero, večče metrike, svetih sur in orientalske tradicije, ki briše že tako tanko mejo med poezijo in filozofijo. / **Vse resnice, pravi, ni mogoče najti v enih samih sanjah.** Lepota in poezija sta polovična usluga neba, inteligenca pa je dar.

SARAJEVSKI OMNIBUS

Velibor Čolić

Prevedla Ana Barič Moder

V uvodu romana avtor poudari, da je to, kar sledi, zgolj in samo izmišljija. Pet zgodb se spleta okrog zgodovinskega osemindvajsetega junija leta 1914, dneva, ko sta bila v Sarajevu umorjena avstrijski prestolonaslednik Franc Ferdinand in njegova žena Sofija. Dogodek, ki je močno zaznamoval svetovno zgodovino, povzročil nešteto velikih dogodkov, na nek način spremenil podobo sveta, je sprožil tudi številne manj »pomembne« dogodke, ki so se tistega dne zgodili ob znamenitem Latinskem mostu in počasni reki Miljacki. Pisatelj s posebnim občutkom za malenkosti in ozračje literarizira o tem, kako so ti dogodki, pomembni in nepomembni, povezani med seboj in vplivajo eni na druge. Pripoved sestavljajo številni liki: običajni posamezniki, ki se znajdejo na mestu velikega dogodka, duhovni vodje vseh štirih sarajevskih religij, Gavriilo Princip in drugi člani organizacije Črna roka, Nobelovec Ivo Andrić, arhitekt Viječnice Aleksandar Vittek, avtorjev ded, bosanski baron Münchhausen, izgubljena in spet najdena sarajevska Hagada ... V prepletu resničnih in izmišljenih dogodkov ter biografij, skozi mite in legende se sestavlja mnogoplastna, barvita zgodba Sarajeva iz začetka 20. stoletja. Bralec vseskozi lebdi v magičnem, krutem in hkrati toplem svetu, humornem in obenem žalostnem ter uživa v izvrstnem gostobesednem pripovedovanju, ki nakazuje, da je tudi zgodovina le zgodba, da je vse resnično in ni nič resnično.

(vir: Dobreknjige.si, Alenka Žugič Jakovina)

BOSANSKO-FRANCOSKA KNJIŽEVNOST
186 str.
Goga
2018

VELIBOR ČOLIĆ (1964) je študiral jugoslovansko književnost v Sarajevu, dokler ni 1992 zaprosil za status begunca v Franciji. Čeprav je že pred vojno objavljala svojo prozo v vidnih jugoslovanskih revijah, je pravo pisateljsko slavo dosegel v Franciji, kjer danes velja za enega najvidnejših frankofonih avtorjev.

Ob tebi sem spoznal, da mi melanholija lahko veliko da in je ne smemo pospraviti med omejujoče psihološke kategorije, kot je pesimizem. Zacelil si luno in me naučil, da zaradi njene navzočnosti tema ni negativen pojem, temveč živa protiutež svetlobe, kajti ni ene brez druge. Zacelil si mladost in me spomnil, da je življenjsko obdobje, ki je najbolj boleče, ker smo takrat najbolj odprti upanju. Zacelil si srce, ker si mu zabičal, naj neha biti, ob tem pa razkril njegovo paradoksnost mišično celičevje, ki nenehno išče neskončnost, tudi če je nič na tem svetu ne more potešiti. **Zacelil si samoto; ob tebi sem začutil, kako potrebna je in kakšen vir radosti je.** Zacelil si lepoto, da sem uvidel njeno nenehno neizpolnjenost, torej tudi potrebo, da ji služim in prispevam k njeni izvolitvi. Zacelil si domišljijo, ker si jo spomnil, da je domovanje brezmejnosti sredi meja. Zaceli si celo dolgčas, ker si se mu uprl z ustvarjanjem, ne z uničevanjem.

UMETNOST KRHKOSTI

Alessandro D'Avenia

Prevedla Vesna Velkoverh Bukilica

ITALIJANSKA KNJIŽEVNOST
239 str.
Družina
2018

»Se je mogoče izmojstriti v utrudljivi umetnosti vsakdanjega življenja, da postane umetnost vsakdanje radosti?« To je poglavito vprašanje in življenjski napor italijanskega pisca, ki poleg pisanja svoj čas posveča delu z mladimi in njihovo krhko ranljivostjo. Roman, kot ga je podnaslovil avtor, je predvsem esejistično razmišljanje o življenju, ujeto v monološko formo pisem, naslovljenih italijanskemu renesančnemu pesniku Giacomu Leopardiju, ki mu služi kot vzor in navdih za premagovanje žalostnih življenjskih bremen na način zoperstavljanja bolečini z iskanjem lepote, razumljene kot polnosti, razvidne iz vsakdanjih stvari. Preko pesnika nam avtor sporoča, da se umetnost bivanja nahaja v življenju brez strahu pred življenjem, natančneje: prav s sprejemanjem strahu samega. V tem, da v svoji biti vztrajamo pristnejši in resničnejši, da bivamo na način »biti kos globini stvarnosti«, biti očaran nad življenjem in ne bivati na tem svetu zgolj kot izčrpan, bledoličen statist. Na način »ljubiti in si prizadevati za kar največ življenja zase.« Se ne odpovedati življenju, tudi ko se zdi, da le-to ne bo izpolnilo naših želja. Ohranjati upanje, tudi ko je upati težko, kar je največje junaško dejanje in največje dejanje ljubezni.

ALESSANDRO D'AVENIA (1977) se je rodil v Palermu in tam obiskoval osnovno ter srednjo šolo, nato pa v Rimu študiral klasično filologijo. Po diplomu iz grške književnosti, je dobil možnost za doktorski študij na univerzi v Sieni, a se je po opravljenem doktoratu namesto raziskovanju raje posvetil poučevanju. Leta 2010, pri 33. letih, je dokončal svoj prvi roman *Bela kot mleko, rdeča kot kri*, ki so ga z navdušenjem sprejeli bralci vseh starosti, predvsem pa mladi, starši in vzgojitelji, ki so v Italiji že pol leta po izidu pokupili več kot sto tisoč izvodov.

Razmišljam o tem, kako sva z Johnom plavala v jamo pri Portuguese Bendu, o valu čiste vode, kako se je spreminjal, kakšno hitrost in moč je pridobil, ko se je skozi skale približeval vznožju konice. Plima je morala biti ravno pravšnja. V vodi sva morala biti natančno v trenutku, ko je plima dosegla primerno višino. To nama je v dveh letih, ko smo stanovali tam, uspelo kvečjemu ducatkrat, toda spominjam se prav tega. Vsakič me je skrbelo, da bova zamudila plimni val, ostala zadaj, spregledala pravi trenutek. Johna pa ne.

Začutiti moraš, kako se val spremeni.

Se prepustiti tej spremembi. Tako mi je povedal.

Ko je prvič slišala njegove plošče, je bilo njegovo igranje tako krhko in nežno, da se ji je zdelo skoraj ženstveno in tako samozanikajoče, da so se njegovi soli končali, še preden je sploh opazila, da so se začeli. Šele potem, ko sta postala ljubimca, je lahko začutila, zakaj je njegovo igranje tako posebno. Sprva je mislila, da igra zanj, kadar je igral tako

kot zdaj, tik po ljubljenju, in medtem ko je ona počasi tonila v sen. **A kmalu ji je postalo jasno, da nikoli ne igra za nikogar drugega kot zase.** In šele takrat, ko ga je takole

gledala, leže z razkrečnimi nogami, ter čutila njegovo seme, kako mrzlo polzi iz nje, je razumela, skoraj iznenada in brez povoda, od kod izvira vsa ta nežnost v njegovem igranju: samo zato je lahko igral tako nežno, ker ni nikoli v življenju izkusil prave nežnosti.

Vse njegovo igranje je bilo eno samo ugibanje.

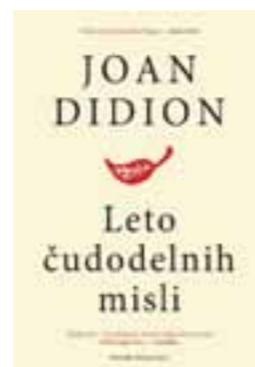
LETO ČUDODELNIH MISLI

Joan Didion

Prevedla Miriam Drev

Pretanjen portret zakonskega življenja v dobrih in slabih časih je Joan Didion napisala s spoštovanjem zbujujočo poštenostjo in neprikrito strastjo. V avtobiografskem zapisu pripoveduje o žalovanju v letu po nenadni smrti njenega moža, novinarja, pisatelja in scenarista Johna Dunna, ki je med večerjo dan pred silvestrovim doživel usoden srčni napad. V nekaj hipih se je končalo njuno štiridesetletno partnerstvo in avtoričino življenje se je nepovratno spremenilo. Spomini se pričnejo nekaj dni pred božičem, ko nenadoma hudo zbolijo Quintana, njena in Johnova edinka. Bolezen se začne kot gripa, nato preide v pljučnico in nazadnje v septični šok. Le nekaj dni zatem Johna pokosi srčni infarkt.

Čustveno nabita knjiga je pisateljičin poskus, kako ponovno najti smisel bivanja in ustvarjanja navkljub dvojni družinski tragediji. Ko v spominu boleče, vendar lucidno obuja te dogodke, se osredinja na različne vidike svoje izkušnje, vključuje pa tudi literarne, medicinske in psihološke poglede na žalovanje in bolezen. Knjiga odpira osebno, toda obenem univerzalno izkušnjo: soočanje z dokončno izgubo ljubljenega človeka, z najglobljimi prvinami dolgoletnega partnerstva, ob tem pa seveda tudi s samim seboj. (vir: založnik)

AMERIŠKA
KNJIŽEVNOST
223 str.
UMCO
2018

JOAN DIDION (1934), ameriška pisateljica, novinarka in scenaristka, je veliko pisala o razpadu vrednot v sodobni družbi, o kulturnih nesoglasjih in kaotičnosti. Za roman *Leto čudodelnih misli*, ki velja za klasično delo o žalovanju, je prejela več nagrad in nominacij: Ameriško nagrado za stvarno literaturo, nominacijo za Pulitzerjevo nagrado za avtobiografijo in nominacijo za Nacionalno nagrado ameriških kritikov.

BUT BEAUTIFUL

Geoff Dyer

Prevedla Tina Mahkota

ANGLEŠKA
KNJIŽEVNOST
287 str.
Cankarjeva založba
2018

S pomočjo pridobljenih biografskih podatkov, dostopnih posnetkov in fotografij ter osebnih pričevanj je angleški pisatelj Geoff Dyer ustvaril nežno in mestoma presunljivo literarno impresijo, ki vodi bralca v doživljajski svet jazza in njegovih legendarnih ustvarjalcev. Tem edinstvenim posameznikom, ki so trmasto in predano tlakovali jazzovske poti, v privatni sferi življenje ni sijalo bleščeče. Bolj kot to se potrjuje kliše, da se umetnost rojeva iz bolečine. Lester Young, Thelonious Monk, Bud Powell, Ben Webster, Charles Mingus, Chet Baker, Art Pepper, Duke Ellington in Harry Carney so tragični junaki, osamljeni, zavrženi, utrujeni in zlomljeni. Pisatelj nas v njihov čustveni svet vpelje z izredno pretanjenim občutkom za pisanje in pritegne pozornost tudi, če bralec ni jazzovski navdušenec.

GEOFF DYER (1958), angleški avtor, trenutno poročen v Ameriki, je za svoja dela prejel številne nagrade in bil preveden v štiriindvajset tujih jezikov. Kritiki ga opisujejo kot enega najbolj originalnih avtorjev in enega največjih kritikov, ne le umetnostnih pač pa o življenju nasploh.

So tekači, ki so videti, kot da letijo, drugi, ki so videti, kot da plešejo, za druge se zdi, da paradirajo, pri nekaterih imaš občutek, da se pomikajo naprej nekako sede na svojih nogah. So tudi taki, za katere se zdi, da gredo samo, kar najhitreje morejo, nekam, kamor so jih poklicali. Pri Emilu pa nič od tega. / Pri Emilu bi človek rekel, da koplje ali da koplje po sebi kakor v transu ali kakor kopač. Daleč od akademskih pravil in vsake skrbi za eleganco se Emil naprej najprej pomika težko, neenakomerno, mukoma, v samih sunkih. Ne skriva silovitosti svojega napora, ki jo je mogoče razbrati na njegovem skremženem, zgrbančenem, skrotovičenem obrazu, ki ga nenehno zvija krč, prav nič lep na pogled. Njegove poteze pači, skoraj trga strašanska muka, jezik se v presledkih izteguje, kot bi v vsakem čevlju prebival škorpion. Ko teče, ima odsoten videz, silovito prestavljen drugam, **tako zelo zbran, da sploh ni več tukaj, samo da je bolj kot kdorkoli tukaj,** stisnjen med svoje rame, nad vratom, ki je vedno nagnjen na isto stran, se mu glava nenehno pozibava, guga in premetava z desne na levo.

TEČI

Jean Echenoz

Prevedla Suzana Koncut

Duhovita biografija Emila Zatopka, »češke lokomotive« oz. enega najboljših, legendarnih dolgoprogaških tekačev prejšnjega stoletja, fragmentarno zapisana v subtilnem in prisrčnem jeziku. Češki tekač je svojo izjemno vzdržljivost in hitrost začel kazati v času, ko se je zdelo, da so vzhodnjaki povsem nadvladani, torej med drugo svetovno vojno, ko so Nemci vkorakali na Moravsko in jo z bliskovito aneksijo priključili rajhu. A je češki mladenič v imenu »trume izstradanih in razcapanih Čehov« na teku, ki ga je priredil vermaht, pokazal, da se lahko zlahka kosa z »brezhibno opremljeno nemško atletsko selekcijo samih enakih atletov po vzoru übermensch«. In to je bil šele začetek. V ozadju njegove tekaške zgodbe pa se izrisuje tudi pripoved o fizičnih mejah v telesu in v glavi. Stilistično bravurozno delo, v katerem je portret izrisan v visoko poetičnem, a zelo natančnem jeziku, ki s svojim lahkotnim stilom razbija dolgočasno težo resničnosti in se spretno ogiba nevarnosti puste dokumentarnosti.

FRANCOSKA
KNJIŽEVNOST
88 str.
Litera
2014

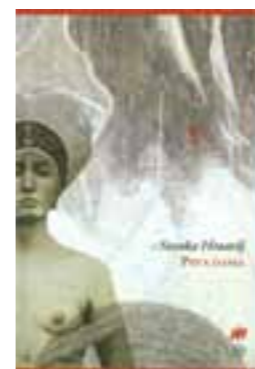
JEAN ECHENOZ (1947) je francoski mojster pripovedovanja z izbrušenim čutom za podrobnosti, dobitnik Goncourtove nagrade za roman *Grem* in nagrade le Grand Prix de littérature sportive za roman *Teči*, ki ga odlikuje igriv in nepretenciozen stil, s katerim se izogiba dolgočasne teže resničnosti in nevarnostim puste dokumentarnosti, ter jedrnata in zgovorna vsebina.

Kje je, je ostro vprašala kralja. Kdo? – Moj varnostnik! Hotela je vedeti, kje je njen prvi varnostnik, tisti, ki jo razume, tisti, ki jo pozna, tisti, ki zna, tisti, ki jo spoštuje, tisti, ki je brez njega izgubljena, tisti, za katerega si ni upala vprašati, zakaj ga naenkrat ni več, tisti, ki je hotel romati za njo, tisti, ki je s svojo zaskrbljenostjo užalil kralja, tisti varnostnik. Kralj pa je mislil, da sprašuje po trenutnem varnostniku. Saj res, kje pa je ta? – obrnili so vse kamne, pa se ni skrival pod nobenim. Ponudil se je vrli mož, Davidov strateg, da gre pri tej priči za njim, podgano izdajalsko, da ga bo našel in se mu ne bo dobro pisalo. Šel je tako tudi on v smeri jug, a ne naravnost za številko dve, na lastno pest je šel v matico, na Absalomov dvor, da bi mu pihal na dušo in se pretvarjal, da je prestopil breg, da bi pridobil Absalomovo zaupanje in vohunil za Davida (podganji varnostnik je tako ali tako namenjen v tisto smer, je govoril, slej ko prej bom naletel nanj in mu prebral levite). Takšen je bil načrt, a se je bizarno sfižil. Namreč po skrajno trapastem naključju mu je sam

Absalom padel v roke. **Scena je bila resnično tako nenavadna, da celo neki sveti spisi omenjajo dogodek,** le nekoliko so ga spremenili (zapisali so, da je Absalom jezdil mezga, se z lasmi zapletel v goste veje velikega hrasta in bingljal med nebom in zemljo (mezeg je oddirjal dalje), da je znameniti poveljnik preprosto stopil k njemu in pik pik skozi srce), ampak papir prenese vse. / Batšeba ni izvedela, kje je njen prvi varnostnik.

PRVA DAMA

Stanka Hrastelj

SLOVENSKA
KNJIŽEVNOST
127 str.
Mladinska knjiga
2018

Roman izhaja iz svetopisemske zgodbe o kralju Davidu in Batšebi, mladi lepotici iz ljudstva, ki postane njegova žena. Kljub temu, da avtorica ohranja svetopisemska imena, protagoniste postavlja v današnji čas, v najlepše mesto na svetu, osrednjo vlogo pa dodeli častihlepni Batšebi (arhetip ženske zapeljivke), ki ne izbira sredstev pri vzpenjanju po družbeni lestvici. Vendar je bogastvo in družbeni položaj ne osrečita, čustveno praznino skuša zapolniti s takšnimi in drugačnimi odvisnostmi, ki so popisane precej nazorno. Stanka Hrastelj se v tem delu večje poigrava z različnimi pripovednimi prijemi, od citiranja biblijskih odlomkov do vpletanja narečnih in pogovornih izrazov, s čimer še poudari provincialnost in plehkost novodobnih bogatašev, pa ne samo njih, ampak kar celotne družbe. (vir: Bukla, Kristina Sluga)

STANKA HRASTELJ (1975) je pesnica in pisateljica, avtorica spremnih besed, urednica, organizatorica prireditvenih programov, moderatorica literarnih pogovorov in mentorica literarnih delavnic. Ukvarja se tudi s prevajanjem, predvsem s poezijo iz B/H/S jezikov. Od leta 2009 je samostojna kulturna delavka.

Beli klovn je povedal staro indijansko pripovedko o stvarjenju; govori o bogu, ki iz dolgčasa ustvari svet, tako da, ležeč na trebuhu in vrteč se v smeri urinega kazalca, v spirali iz slik in znakov v kamen vrezuje vse, kar se dogaja – začeni z ločitvijo svetlobe od teme, vode od kopnega, nadaljujoč s stvarjenjem rastlin iz sončnih žarkov, stvarjenjem človeka in živali iz blata, do prve ljubezni, do prvega sovraštva, do prvega umora, prvega odpuščanja, prvega spomina, prve glasbe, prvega spoznanja

povezanosti –, **in sveta bo konec, ko on, ležeč na trebuhu, ne bo mogel več risati.** Avgust je nasprotno pripovedoval o prijateljstvu med velikim državnikom in velikim igralcem; kako sta se skupaj borila proti črnemu psu in proti Hitlerju, eden s smehom, drugi z vojno. Beli klovn je vpletel zgodbo o Theodorju W. Adornu in njegovem izginulem eseju Okvir teorije komičnega, in da se je filozof v trenutku bridkega obupa v ameriškem izgnanstvu ulegel na trebuh in napisal pismo samemu sebi. Avgust je pripovedoval o Bogu, v katerega je verjel, in da se pusti Bog kdaj varati, na primer belim klovnom z lutko, in da se ne jezi nanje, tudi če ne verjamejo vanj. Beli klovn je Avgustu rekel prismuknjeni Avgust, Avgust pa je molčal, dolgo je molčal in gledal naravnost v temo. Prosim, govoriz mano, je rekel beli klovn Avgustu, govoriz mano, sicer nocoj ne bom mogel zaspati! Takrat ga je Avgust poljubil in mu povedal, kako se je od največjega vseh komedijantov naučil držati palico v napačni roki, in kako je, najspretnjši med nerodnimi, malega, debelega in malce starejšega, glasno sopihajočega moža v črni obleki z debelo urno verižico na telovniku po uri učil nerodnosti ...

GOSPODA NA OBALI

Michael Köhlmeier

Prevedla Ana Grmek

V romanu sta na izviren način povezana dva velika Angleža, eden okoren, preobilen in s cigaro v ustih, drugi vitek, nemiren in nenehno v gibanju: to sta znameniti filmski igralec in režiser Charlie Chaplin in ključni angleški državnik 20. stoletja Winston Churchill. Srečata se na družabnem srečanju v Ameriki ob koncu dvajsetih let prejšnjega stoletja, med katerim ugotovita, da imata kar nekaj skupnega, med drugim to, da ju pesti malodušje in že od mladosti razmišljata o samomoru. S posnetkov in fotografij vemo, da sta se res nekajkrat srečala, a vsebina njunih pogovorov sicer ni znana. Pripoved o njunem prijateljstvu, ki jo beremo v tem zapisu, je izmišljena, s konstruiranim dokumentarizmom pa avtor ustvari večplastno zgodbo, ki bralčevu začetno težnjo po zgodovinsko preverljivem nezavedno preusmeri k alegoriji odnosa med umetnostjo in politiko v preteklem stoletju, nekako do začetka druge svetovne vojne, ko je Churchill postal ministrski predsednik, ki se je uprl Hitlerju in Nemcem, medtem ko je Chaplin to naredil na svoj filmski način z *Velikim diktatorjem*.

AVSTRIJSKA
KNJIŽEVNOST
216 str.
eBesede
2018

MICHAEL KÖHLMIEIER (1949) je avstrijski pisatelj in glasbenik, po izobrazbi politolog, nemcist, filozof in matematik. Živi kot svobodni umetnik.

Lep pozdrav vsem! Nekateri ste slišali za moj padec v Bernardinu. Kmalu bodo minila tri leta od te nesreče, za katero je bil kriv moj način življenja. Ta je bil skoraj konstantno, in to celih dvajset let, pod nadzorom moje ošabnosti in nekakšnega lažnega občutka večvrednosti,

ki so mi ga dajale prepovedane droge (marihuana, hašiš, LSD, kokain, heroin). **Zelo mi je žal, ker sem bil tako samovšečen in predrzen.** Zdaj ne morem storiti drugega, kot da se iskreno opravičim vsem, ki so zaradi mojega nesramnega obnašanja in žaljenja do mene čutili odpor. [...]

Zavoljo padca na glavo sem izgubil kar velik del spomina, tako da imam v njem luknje, in naša valeta je v eni izmed njih, saj se v zvezi s tem ne spomnim prav ničesar, niti tega ne, kje smo jo imeli! / Koga od vas bi rad še posebej pozdravil? / Seznam je predolg, kar pomeni, da bom s pomočjo Bushyja pozdravil prav vse. Še posebej bi se rad opravičil tistim med vami, ki sem se vam zameril ali vas denarno oškodoval, s tem da sem si od vas izposodil denar, ki vam ga nisem nikoli vrnil. Vem, da tega ne boste nikoli pozabili, kar je tudi prav, a prosim vas, da me poskušate vsaj razumeti. To sem počel zaradi svoje požrešnosti, sestradanosti, ki je bila posledica odvisnosti od heroina.

VRNITEV

PISMA BIVŠEGA ODVISNIKA

Petja Kužel

SLOVENSKA
KNJIŽEVNOST
317 str.
Primus
2018

Življenje s prepovedanimi drogami, konstantno na robu zakona, vsaj trikrat na robu smrti, številne ljubezenske zveze, poznanstva z mnogimi slavnimi osebami, skoraj četrt stoletja zadetosti, z redkimi, a svetlimi trenutki treznosti, ko so nastajali navdihujoči članki, iskrivi intervjuji in dih jemajoča poezija, ki spominja na Kosovela. Vse to je zajeto v knjigo v obliki elektronskih pisem, ki jih je avtor pošiljal svoji sestrični. Gre torej za roman v pismih, v katerem avtor postopno razkriva svojo preteklost, zaznamovano z odvisnostjo od prepovedanih drog, alkohola, lažmi, krajami in življenjem na robu zakona. Skozi pisanje elektronskih pisem različnim osebam doživlja osebno očiščenje, prav pisanje pa ga pripelje tudi do tako dolgo iskane in zaželeno – ljubezni.

PETJA KUŽEL se je rodil leta 1967 v Kopru. Obiskoval je srednjo pomorsko šolo v Portorožu. Usodna nesreča leta 2008 ga je rešila odvisnosti od drog. Med rehabilitacijo je napisal knjigo o svojem življenju. Piše tudi poezijo. Roman *Vrnitev - Pisma bivšega odvisnika* je njegov prvenec. Od leta 2012 živi z družino v Postojni.

Ko je Kmetica želela postati Kmetica, so ji dejali, da je to protizakonito. Kmetica obstaja le kot kmetova žena. In Kmetica brez moža, to da je že dovolj zapleteno. A Kmetica je želela postati Kmetica čisto sama in kot ženska. Ogledali so si njeno kmetijo. Našli so nekaj konj in nelegalno kravo, ki jo je Kmetica uvozila z nekega nordijskega otoka. Krava je bila za kravo seveda premajhna. Vendar so ji pogledali skozi prste. Kmetica je bila prva ženska, ki je obiskovala kmetijsko šolo. Izdelala jo je z odliko. Njen bodoči mož je bil vesel, da mu ni bilo treba postati kmet. / V istem letu, ko je Kmetica prevetrila omenjeni zakon, je moj ded zgradil vilo Laudinello. Zgradil jo je za babico na sončni terasi nad dolino. Njej, ki je prišla z drugega konca sveta, je želel pokazati lep razgled. Toda moja babica nikoli ni marala gora. Bila je srečna, da ji ni bilo treba postati planinka. / Jaz pa sem želela postati planinec kot dedek. Vendar mi ni bilo usojeno. Tako sem prišla k stari vili kot nekdo drug.

Vsa zaraščena je bila. Odprla sem vrata, ne da bi vedela, kaj sem storila. Notri je sedela babica in pela pesem o Kozakih. Ko je končala s petjem, je vprašala, ali že vem, kje se bom nekoč ustalila. Odšla sem spet ven. Tedaj sem srečala Kmetico, sedela je na hrbtu starega šimeljna.

Zakaj ne bi postala kmetica v tem stoletju brezmejnih možnosti, je rekla.

Za babico bi ostala povsod. Jezditi na konju kot Kmetica, to sem si želela.

KMETICA

Noëmi Lerch

Prevedla Alexandra Natalie Zaleznik

Nagrajeni prozni prvenec mlade švicarske avtorice je nenavadna zgodba o Kmetici in njeni pomočnici, ki se vrne v zapuščeno hribovsko vilo starih staršev, kjer se uči živeti. Kmetica je močna, praktična in stvarna ženska, polna modrih nasvetov. Z izkušenimi, a nevsiljivimi in nemoralističnimi pedagoškimi prijemi uspe sanjaško pomočnico iz sentimentalnih reminiscenc vselej postaviti na realna tla. Uči pa jo tudi sprejemati krogotok življenja in prisluhniti naravi ter srčnosti vsega, kar ju obdaja – soljudi, živali, predmetov in strojev. Avtorica previdno in pozorno briše meje (poimenskega) razlikovanja, človeške identitete se prelivajo in razblinjajo, obstoj pa postane neustavljiva začasnost. Pripoved, napisana v minimalistični maniri mikrozgodb in intimnih izpovedi, je večplastno popotovanje v notranjost doživljanja, drznost avtoričinega pisanja pa se odraža v skrbno odmerjenem in ubranem jeziku. (vir: založnik)

ŠVICARSKA
KNJIŽEVNOST
67 str.
Litera
2018

NOËMI LERCH (1987) je mlada švicarska pisateljica, ki v svojem vsakdanjem življenju združuje fizično delo z intelektualnim in v kmečkem svetu ter svetu umetnosti spoznava skupno osnovo, oba namreč zahtevata veliko svobode in discipline.

Moj sin je dopolnil tri leta in prav za jubilej se je najin odnos opazno spremenil. Če sem lani še občasno tožil, da kljub mojemu trudu, da bi starševal materi primerljivo, otrok v uri sile še

kar kliče po objemu rodni grudi, pa se je sedaj situacija zasukala. **Na lepem je prav ata mlademu samcu postal prvi vzor in referenca.** Saj vem, tako pač dete pleza do moža.

Tam nekje med tretjim in četrtem letom se vsi ljudje ozremo naokrog, lociramo najbližjega potomca nam enakih genitalij in skušamo iz njega iztisniti modrost, kolikor je premore. In rad priznam, da mi je zasuk za zdaj še kar pogodu. Čeprav se mi njegova mami smili, ker je po letih slepega čaščenja postala tarča zavrnitve, mi sinkovo teženje v moj objem kot balzam blago maže strt očetovski ponos. Pozornost molzem, da ga peljem v svet in mu, kot vem in znam, razgrinjam pisano pahljačo vsega, kar ga čaka. Ker pa se vendarle zavedam, da je reč naključna in bi si parazit za imitacijo izbral kogarkoli z lulkom, ki bi kaj dlje postopal v bližini, a tudi, ker je jasno, da gre za minljivo modo, ki bo zanihala na drugo stran, čim prečkava frontero ojdipovskega carstva pri četrtem letu, me vse skupaj kdaj pa kdaj navdaja z rahlim strahom. [...] In tako kljub kopanju v začasni luči slave oko vsevdilij držim na neizbežnem hipu, ko me bo moj upornik, misleč, da mi je pokradel že vse trike, skušal odstraniti iz enačbe. In mu prav zato načrtno ne razkrijem vseh skrivnosti.

MÜSLI IN RÜSBE

BEST OF BLOJG

Izar Lunaček

SLOVENSKA
KNJIŽEVNOST
138 str.
LUD Literatura
2018

Zbirka vsebuje izbor pisano-risanih kolumn, ki so v letih 2014–2017 izhajale na spletni strani časnika *Delo*. Kot zapiše avtor v uvodu, jih je pisal »z žmohtom in guštom«, v njih kukal v lastne intimne sfere, razglabljal o pasteh vzgoje otrok, drezal v kote vsakdana, poročal o svojih poteh, preudarjal o tegobah in radostih ustvarjanja, razmišljal o prijateljstvu ... ozadja so torej kot pri vseh: so solze, je jeza, je smeh in še kaj iz palete človeških čustev, ki se pletejo v slehernem človekovem odnosu do sebe, sveta in do drugih, ki se znajdejo na naših poteh. Ekspresivnost, iskrenost in humor so tiste odlike tako imenovanih bljogov, ki so z duhovitimi in vse preveč človeškimi dogodivščinami že očarali številne spletne brskalce. Zato knjiga jagodnega izbora teh.

IZAR LUNAČEK (1979) je slovenski akademski slikar, diplomiran komparativist, doktor filozofije, ilustrator in stripar. Svoje stripe je objavljaval v *Stripburgerju*, *Slovenskih novicah*, *Delu* in *Mladini* ter izdal več stripovskih albumov.

Za nekatere osebnostne lastnosti, za katere je mislil, da jih je dešifriral s tem, ko je odkril vzroke zanje, se je izkazalo, da so pravzaprav posledica drugih vzrokov, še globlje skritih v neslutnih koticah ... druge so izhajale iz varljivih spominov ali neopisljivih čustev. / Iz detajla na neki fotografiji je ugotovil, od kod izvira njegova očaranost nad razvejanimi rastlinskimi strukturami, vzrok je bil skrit in bi ga bilo nemogoče odkriti, če Otto ne bi podoživel trenutka, ko ga je, zatopljenega v otroško sanjarijo, nenadoma zagonetno preplavilo neizmerno notranje veselje, ta silni, zanj veliko premočan občutek, se je takrat zasiljal v prvi predmet, ki mu je bil na dosegu roke ... struktura lista s fotografije je v tistem hipu za vedno postala čuvarka njegovega veselja ... Otto je doumel razsežnost tega in toliko drugih odkritij, saj je lahko videl posledice, ki so kasneje izšle iz tega trenutka, in posledice posledic. / Prišel je do konca vzročno-posledične verige; zdaj je bil osvetljen še en del njegovega bitja, in njegova narava je

postala samo še bolj razumljiva. / **Bolj ko se je čutil ujetnika svoje preteklosti, bolj svobodnega se je počutil v sedanosti.** Vedenje iz skrinje je razkrilo neizmerno determiniranega, a tudi neizmerno edinstvenega Otta, saj se je vedno znova izkazalo, da bi lahko vsak pojav še tako neznatnega razcepa pomenil nastanek povsem drugačnega Otta.

OTTO, UZRTI ČLOVEK

Marc-Antoine Mathieu

Prevedla Katja Šaponjić

Otta Spiegla, slovitega umetnika, med enim od njegovih uspešnih performansov na temo »metafizike dvojnika« zajame močna vrtoglavica, ki jo sproži nenadno in vseprezemajoče občutenje notranje praznine.

Nekaj dni pozneje izve za smrt svojih staršev in za njuno nenavadno zapuščino: skrinjo, polno dokumentarnih zapisov v realnem času o njegovih prvih sedmih letih življenja, letih, ki tako odločilno oblikujejo človekovo osebnost. To odkritje ga bo spodbudilo k vrtoglavemu raziskovanju lastne preteklosti in sebe samega. Zakaj smo takšni, kot smo, in ne drugačni? Kaj je naše notranje bistvo in zakaj ga tako redko uzremo? Kako si razlagamo lastne fobije, strahove, obsesije in občutja?

Zakaj je barva, ki je meni tako ljuba, tebi tako odbijajoča? Kako zelo se, navsezadnje, zavedamo počel lastne usode? Otto poskuša najti odgovore na vsa ta vprašanja v upanju, da bi mu morda na koncu s pomočjo odgovorov uspelo sestaviti zrcalo, v katerem bo končno uzrl svojo pravo podobo, s tem pa tudi v hipu doumel, kdo smo kot človeška bitja, od kod prihajamo in kam gremo. (vir: založnik)

ŠVICARSKA
KNJIŽEVNOST
81 str.
VigeVageKnjige
2018

MARC-ANTOINE MATHIEU (1959) je francoski stripar in scenograf. Študiral je na Visoki šoli za upodabljalno umetnost v Angersu, kjer danes tudi živi in ustvarja. Je izjemno plodovit in inovativen avtor, ki se odlikuje po tem, da z vsakim novim delom razširi meje žanra, kar mu uspeva z izjemno kombinacijo intelektualne teže in izrazitega smisla za igrivost.

Tako kot človek nasploh se tudi tisti, ki želi postati lovec, z leti razvija in postopoma doseže določeno zrelost. Zanimanje za lov se začne že v najstniških letih. Ko fantje položijo lovski izpit, si brž nabavijo puško in opremo ter začnejo neučakano loviti. Mladi lovci ne izbirajo ciljev, pač pa skušajo streljati na vse, karkoli jim že pride pred cev. Z leti pa postanejo malo bolj izbirčni. Izoblikujejo si svoj lovski okus in nekateri se odločijo samo za eno vrsto divjadi. / Naslednjo stopnjo lovske zrelosti imajo ponavadi tisti, ki so si že ustvarili družino, zgradili hišo in nabavili dober avto, zato jim je bolj kot samo streljanje pomembno, kje in kako priti do divjadi in s čim jo upleniti. / Tam nekje po Abrahamu začne večini moških upadati želja

po lovu. Tisti, ki jo še imajo, pa postanejo izbirčni. **Njihova želja po posebnih trofejah raste**, nekateri premožnejši se zato odpravijo tudi v tuje dežele, na bolj eksotične tarče. Drugi spet se sčasoma spremenijo in jih povsem mine volja do streljanja, ali pa se odločijo le za fotografiranje lepih motivov v naravi. V poznejših letih marsikdo svoje lovske želje poteši tako, da vrže pogled na lepo grajeno divje bitje, ali pa si krajša čas s pripovedovanjem spominov na nekdanje lovske dogodivščine.

POSTELJA IZ KNJIG

Silvo Mavsar

SLOVENSKA
KNJIŽEVNOST
213 str.
Respecta
2018

Zbirko zgodb sestavlja pet ciklov, ki se med seboj razlikujejo po vsebini in sporočilnosti. Napisane so z velikim darom pripovedovanja, polne so miselnih in vsebinskih obratov, slikovitih podob, humorja, ironije, reminiscenc na otroštvo, družbenokritičnih zapisov pa tudi poetičnih in sanjskih prizorov, ki spominjajo na magični realizem in so nekakšne refleksije avtorja kot pesnika po duši, za kar se tudi sam največkrat deklarira. V zgodbah je vse, tako drobne radosti kot tragika vsakdanjih ljudi, ki živijo v naši bližini, ki jih vidimo, čutimo, vonjamo, se z njimi smejimo, trpimo, se čudimo ... Liki so živi, kot bi gledali nekakšen fellinijevski omnibus in skozi realistične in fiktivne prizore potovali iz ene zgodbe v drugo. Avtorjev slog je prepoznaven, kadar govori kot prvoosebni pripovedovalec, velikokrat pa mojstrsko uporabi tudi prosti indirektni slog, ko se z lahkoto vživlja v različne osebe, njihove karakterne lastnosti, razmišljanja in dejanja. Njegove zgodbe so ena sama brezbrežna magija, s katero avtor literaturo osvaja in ima z njo erotičen odnos.

SILVO MAVSAR (1954), pesnik, novinar in publicist, je odgovorni urednik časopisa *Posavski obzornik*, bil je tudi ustanovitelj in urednik Televizije Krško. Doslej je objavljala članke, reportaže, kolumne in druge novinarske zvrsti; je avtor songov za glasbeno dramo *Vražje dekle*. Uredil je preko 50 knjig ter številne publikacije, glasila in biltene, med drugim antologiji literarnih del avtorjev iz Posavja. Je pobudnik in urednik Posavskega biografskega leksikona v nastajanju in njegove spletne izdaje www.posavci.si.

Sonce se odbija od streh. Belih, pokončnih hiš, ki so stolpnice, nebotičniki, s katerimi se ljudje obupno poskušajo dotakniti neba. In ljudje so tudi nekje. Ne sliši se njihovega vrvenja. Njihovih usod. Življenja. Vendar so. Skriti v pokrajini dežele. Njihova kri. Njihove solze. Stiske. Težave. Pa tudi sreča. Ne vidi se iz višav, vendar je. Obstaja. Nekje se ravnokar nekdo poroča, dahne svoj DA nevesta, izreče svoj DA ženin. Je tisto cerkev? Romarska pot? In tam tudi? Pokopališče. Nekdo je umrl, nekoga so pokopali, nekdo joka, nekdo se smeje, nekdo sedi pred zdravnikom in posluša slabo novico. Nekdo je našel brata, ženo, izgubljeni grob. Ljudje odhajajo iz tovarn, ljudje urejajo življenja drugim ljudem, otroci se igrajo na dvoriščih, v vrtcih, smejejo se, pojejo pesmice, slavijo, kričijo, psi lajajo, rešilci vozijo, svet se spreminja

med temi holmi, hribčki, pobočji, slemenih, bregovi rek in med obalami morja. **Čas teče včasih hrupno, včasih vsem na očeh, včasih neopazno, mimo nas.** Tu zgoraj pa mir. Nobenega diha nikjer. Nobenega časa. Nobene preteklosti, niti prve niti druge. Vse je nepomembno, razen menjavanja letnih časov, dvigovanja in spuščanja meglic, vse, razen tistega, ki zaveka v novi vek ... Vse ostalo nepomembno stoji, v kratki večnosti vsega.

DRUGA PRETEKLOST

Vinko Möderndorfer

Druga preteklost je monumentalna prozna freska izmišljene Doline, arhetipske slovenske vasi v začetku dvajsetega stoletja. V njej vrvijo najrazličnejši liki – tu so Slovenci: kajžarji, delavci na žagi, obrtniki, natakariče, dekle, premožni gostilničar in župan. Med Nemci kraljuje lastnik žage in graščak, njegova elegantna hči se najprej zagleda v revnega delavca, a še pravi čas pade izbira na županovega sina, da se ustaljena razmerja še utrdijo. Junaki govorijo malce nemško, malce slovensko, identiteta ni usodnega pomena, a s približevanjem druge svetovne vojne se med Slovenci večja število nemškutarjev, prijaznega judovskega zdravnika pa se raje na hitro znebijo. Večina si še vedno želi zariniti glavo globoko v pesek in le delati, živeti ... dokler se ne zgodijo prve partizanske akcije, nato streljanja talcev. Naenkrat povsod okoli Doline gori vojna, v njej se kujejo načrti za maščevanje, ki ji bo sledilo. (vir: založnik)

SLOVENSKA
KNJIŽEVNOST
824 str.
Goga
2018

VINKO MÖDERNDORFER (1958), slovenski pisatelj, pesnik, dramatik in esejist, je študiral na Akademiji za gledališče, radio, film in televizijo. Delal je kot gledališki režiser v slovenskih gledališčih, kjer je do leta 2010 zrežiral 90 predstav, poznamo pa ga tudi kot filmskega in televizijskega režiserja. Je član Društva slovenskih pisateljev, Združenja dramatikov Slovenije in slovenskega PEN centra. Leta 2016 je prevzel funkcijo predsednika upravnega odbora Prešernovega sklada.

Leta 1921 je pisatelj Natan Agmon, bolj znan pod imenom Natan Bistricki, napisal dramsko pesnitev, pravzaprav igro z naslovom Jezus Nazarečan. Pri Bistrickem se Juda Iškarijot na večer zadnje večerje vrne od Kajfe, velikega svečenika. Tam je izvedel za sklep glavnih svečenikov, da mora Jezus umreti. Juda milo prosi Jezusa, naj še tisto noč zbeži z njim iz Jeruzalema. Ampak Jezus pri Bistrickem noče, reče, da je njegova duša žalostna do smrti in da hoče umreti. Prosi Judo, naj mu pri tem pomaga tako, da ga izda, pod prisego naj izjavi, da se on, Jezus, dejansko razglašuje za mesijo ali kralja Judov. Ko Juda to sliši, prestrašen odskoči, obupan vije roke in obtoži Jezusa, da je 'kača ... kača pod golobjim perjem'. Jezus mu odgovori: 'Torej me pohodi.' In Juda ga nesramno ozmerja: 'Ne bodi tako svetohlinski.' Svojega učitelja prosi, naj mu ne dodeli te strašne naloge. Ampak Jezus vztraja: 'Ukazujem ti, da me predaš, kajti moja volja je, da umrem na križu.' Juda odkloni. Odvrne se od Jezusa,

namerava zbežati v domače mesto. **A neki notranji glas, močnejši od njega, mu narekuje, da si zadnji hip premisli,** poklekne pred Jezusa, mu poljubi roke in noge in vdano prevzame strašno nalogo. Izdajalec v tej različici ni drugega kot zvest učenec. S tem ko je Jezusa predal biričem, je poslušno izpolnil nalogo, ki mu jo je vsilil učitelj.

JUDA

Amos Oz

Prevedla Mojca Kranjc

IZRAELSKA
KNJIŽEVNOST
326 str.
Mladinska knjiga
2017

Skozi zgodbo mladeniča, ki se znajde na življenjskem razpotju, predstavi Oz provokativen pogled na krščanstvo in izdajalce, ne pozabi niti na visoko ceno izraelsko-arabskega spora in zaključuje z ganljivim pozivom k sočutju. V romanu se srečajo študent Šmuel Aš, ki se zaradi nesrečne ljubezni odloči prekiniti študij in pisanje magisterija s provokativnim naslovom Jezus v očeh Judov, invalidni sedemdesetletnik Geršom Vald in Atalja Abrabanel, hčerka nekdanjega vplivneža, ki je bil nekaj časa med vodji judovskega prebivalstva, dokler ni bil odstavljen z vseh javnih funkcij, ker si je – kot še danes Oz – prizadeval za sobivanje z Arabci in za opustitev militantne in nacionalistične, izključevalne politike. Za dve državi, judovsko in palestinsko. Zaradi izobčenja je umrl zagrenjen in osamljen, vendar ga je ideja preživela – če ne drugje, v tem romanu. Šmuel Aš se počasi zbližuje tako z Ataljo kot z Valdom, s katerim imata poglobljene biblijsko zgodovinske debate, roman *Juda* pa se, s svojimi esejističnimi vložki, pred nami razpira kot izvirna zgodovinska freska, ki kaže, kako davni dogodki še vedno vplivajo na sodobno življenje.

AMOS OZ (1939-2018), najbolj prevajani izraelski pisatelj, ki ga je mogoče brati v 45 jezikih, je napisal okoli štirideset knjig. Svoje notranje življenje je posvetil književnosti, javno pa profesuri in nasprotovanju izraelskim skrajnim desničarjem.

Brez opozorila se je vrnil v stanovanje nekega popoldneva, tik preden sem odšla v Bruselj. Pa sem mu pisala, da ga nočem videti. Bala sem se ga. Opozorila sem svojega takratnega fanta, ki se je bil pripravljen vmešati, če bi ga poklicala. Z bratom se nisva videla, niti se nisva slišala po telefonu že več kot eno leto, pisal mi je neskončna pisma, zaradi katerih sem postala vsa majcena, ki so me zdrobila v čisto in svežo, nevzdržno bolečino. Vendar sem prebrala vsa, zadala sem si prebiranje teh pisem, ki so bila dolga in redna. Povzročala so mi hudo bolečino, kdaj pa kdaj pa so me tudi spravila v smeh, kadar je iskal razloge in je

spet potegnil na dan psihiatrijo. **Hotel me je pospraviti v predalček, ki bi mu malo bolj ustrezal.**

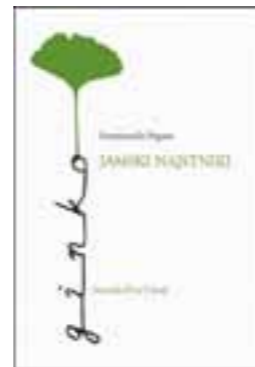
V nekaterih pismih mi je poskušal izsiliti priznanje, da sem prikrit homoseksualec, nemogoče mu je bilo ločiti med identiteto in seksualnostjo. Ko mi je napisal, ti si homič, sem si predstavljala, da spim s punco, in to me je begalo. Potem pa sem razumela, da je moj brat čisto mimo, zato ker si me je predstavljal kot fanta, ki spi s fantom, jaz pa sem imela že tako lepe prsi in gib, ki pride zraven.

JAMSKI NAJSTNIKI

Emmanuelle Pagano

Prevedla Živa Čebulj

Tankočutna, poetična pripoved o odraščanju, vprašanju identitete, povezanosti z družino in skupnostjo, o življenju in odraščanju na podeželju, je prvoosebna pripoved ženske, ki je zaposlena kot voznica šolskega avtobusa v hribovitem francoskem podeželju. Čeprav se zdi, da je bil njen prihod v zakotno hribovsko pokrajino predvsem naključje, povezano s službo, se pred bralcem skozi tok voženj mlajših in večjih otrok v šolo in nazaj razvija intimna zgodba dekleta, ki se je rodilo v moškem telesu, o njenem odraščanju, spremembi spola in vrnitvi v rojstni kraj. Poleg tematike transeksualnosti, ki se je pripoved dotika nenapadalno in brez zagrenjenosti, iz zornega kota, ki odpira prostore svobode in možnost razmisleka o drugačnosti, je pomembna tematika romana tudi življenje in odraščanje na podeželju, tipično ruralnem, ki si ga je brez težav mogoče predstavljati tako v francoskem kot v slovenskem prostoru. (vir: založnik)

FRANCOSKA
KNJIŽEVNOST
165 str.
KD Hiša poezije
2017

EMMANUELLE PAGANO (1969) je zaključila študij slikarstva, napisala pa je tudi že kar nekaj knjig. Za *Jamske najstnike* je prejela Evropsko nagrado za literaturo.

Verjamem v nekaj, čemur pravijo resnični jaz, in vem, kako redko ga je mogoče slišati, videti, ko se končno osvobodi iz kokona zlaganosti in šibkosti, zavrže krinke, ki si jih natikamo, da ugajamo drugim, jih zavajamo. Bolj ko je resnični jaz nevaren, bolj prefinjene so naše maske. Bolj jedek ko je strup, ki bi ga z neizmernim veseljem izbrizgali v druge – da bi jih ohromili, umorili – slajši je nektar, s katerimi jih vabimo k sebi, da ostanejo v naši bližini,

nas ljubijo. / **Bila je opojno dišeča steklenička, polna strupa.** / Nikdar prej nisem srečal človeka, pri katerem bi si bila ljubezen in sovražstvo tako blizu, da med njima skorajda ne bi bilo razlike.

Ničesar drugega si ni želela, kot da bi nekoga ljubila, a sovražila je, če se je to tudi zares zgodilo. Ničesar drugega si ni želela, kot da bi bila ljubljena, a je vsakogar, ki jo je kdaj ljubil, za to ljubezen neusmiljeno kaznovala.

TI SI REKEL

Connie Palmen

Prevedla Mateja Seliškar Kenda

NIZOZEMSKA
KNJIŽEVNOST
260 str.
Modrijan
2018

Ljubezenska zgodba med ameriško pesnico in pisateljico Sylvio Plath ter angleškim pesnikom Tedom Hughesom velja za eno najbolj silovitih, obenem tudi tragičnih intimnih zgodb med dvema umetnikoma v 20. stoletju. V romanu avtorica literarizira Hughesov pogled na začetek in nadaljevanje njunega eruptivnega razmerja, v katerem je Sylvia Plath na neki zabavi leta 1956 v Cambridgeu v pesnikovo življenje prihrumela kot vulkan, pri čemer je Hughes že od samega začetka slutil, da se spušča v nekaj, kar je obsojeno na katastrofo. Plathova je imela namreč že pred srečanjem z njim samomorilске težnje, zdravili so jo tudi z elektrošoki ter ji z njimi uničevali možgane, vendar pa je bil Hughes z njo tako prevzet, da sta se nekaj mesecev kasneje tudi poročila. Njun težavni zakon sklene Sylvijin samomor, ona postane mučenica in svetnica, njega okrivijo za morilca in pošast, ki je izdal svojo nevesto. Hughes je o njenem samomoru spregovoril šele leta 1998, tik pred smrtjo. V tisti čas je umeščen tudi roman *Ti si rekel*, v katerem je v dramatičnem in slogovno dovršenem liričnem monologu predstavljena pesnikova plat skupnega življenja, silna in hkrati uničujoča ljubezen, ustvarjalna vez med njima, njune nevrose, zlovešče sanje in strahove.

CONNIE PALMEN (1955) je študirala nizozemščino in filozofijo na amsterdamski univerzi. Njena zgodnja dela so vsaj deloma avtobiografska, zanima jo ločnica med resničnostjo in fikcijo, lastno identiteto in našo podobo, ki jo imajo o nas drugi; privlači jo dinamika medsebojnih odnosov, zlasti med partnerjema. To je uresničila tudi v romanu *Ti si rekel*, ki ji je poleg nagrade Libris prinesel nagrado mladih nizozemskih bralcev De Inktaap, nominaciji za nagradi ECI in Fintro ter številne prevode.

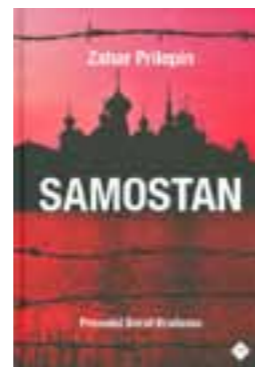
Kolikokrat so me že ubijali? je solzavo tožil Artjom. Kdo bi preštel! Zaklali so me urki. Ugonobili so me na rkljih. Do smrti so me pretepli zaradi tujih svetcev. Zakopali so me skupaj z zarotniki. Ustrelili so me na Sekirki. Zateptali so me lageraši, ki mi niso odpustili iznekaženega svetnika na steni. Na čolnu me je še enkrat ustrelila Galina. Utopilo me je morje, in to, kar je mama božala po glavi, so pojedle ribe. **Zakaj bi moral umreti še enkrat?** Moje vrste ni več, svojo vrsto sem prestal desetkrat! Bog!

SAMOSTAN

Zahar Prilepin

Prevedel Borut Kraševac

Artjom Gorjajinov je zaradi uboja očeta obsojen na prestajanje kazni v Solovkih, kjer so leta 1923 na pogorišču nekdanjega samostana ustanovili koncentracijsko taborišče za posebne namene, eno najbolj razvpitih med ruskimi gulagi. Ponosen in neodvisen od nikogar se v jetništvu odziva prvinsko, pišmeuhovsko, drzno in ponosno, z gotovostjo prepričan v svoje preživetje. Po vseh preizkušnjah zapornišva na koncu kljub neumorni volji do preživetja zlomi tudi njega. V posmehujoči nizkotnosti do svojih nekdanjih mučiteljev do kraja razkroji svojo človeškost, po ponovnem izreku kazni pa obstaja le še kot brezbrizna, oropana, nečuteča senca nekoč človeka, brez lastnega spomina, ki krilatega pogleda v jutri preprosto ni več zmožen razpreti. Osupljiv roman, verodostojno spisan na osnovi številnega dokumentarnega gradiva, lahko beremo tudi kot roman o človeški družbi nasploh, ne zgolj ruski in ne zgolj lageraški: vsepovsod pekel, 'cirkus v peklju', v katerem se ljudje iz napuha navidezne moči koljejo med seboj. In vmes življenje, enim naklonjeno bolj, drugim manj.

RUSKA
KNJIŽEVNOST
718 str.
Mladinska knjiga
2018

ZAHAR PRILEPIN (1975) je razvpiti ruski pisatelj, publicist in esejist. Rusko pa tudi svetovno javnost je nazadnje razburil, ko je oznanil, da se je priključil proruskim separatistom v vzhodni Ukrajini oziroma vojski Doneške ljudske republike. Že veliko prej, leta 1996, se je kot specialec bojeval v drugi čečenski vojni in leta 1999 v Dagestanu. Po političnem prepričanju je nacionalboljševik. V biografiji te provokativne osebnosti beremo, da je bil tudi varnostnik, fizični delavec, novinar, vojni reporter, grobar, televizijski voditelj, v najstniških letih panker. Kljub temu je po mnenju nekaterih najboljši živeči ruski pisatelj, njegov roman *Samostan* pa naj bi bil najboljši ruski roman po letu 2000.

Kaj je navsezadnje ostalo od kakšne zvezde – sonca, ki so ga obletavali planeti, asteroidi, lune in meteoriti in katerega svetloba je zagorela pred milijardami let? **In kaj bo ostalo od vseh drugih nebesnih luči, ki bodo vzšle v prihodnjih eonih in se v neizprosнем teku časa spet razpočile v trumo brezimnih drobcev,** atomskih gradnikov, ki se bodo v nepojmljivi prihodnosti in pod pritiskom sil nepredstavljive fantazije znova sprijeli v formacijo elementov, potem pa z zložnim vrtenjem zrasli v oblike nepredstavljive velikosti, nezaslišane lepote ali odurnosti ... In vse to spet samo zato, da bodo po preteklem času svojega bivanja spet razpadli v nevidnost najgloblje teme?

COX ALI TOK ČASA

Christoph Ransmayr

Prevedel Štefan Vevar

AVSTRIJSKA
KNJIŽEVNOST
174 str.
Cankarjeva založba
2018

Cox, znameniti angleški urar, čigar umetelne ure dejansko še vedno lahko občudujemo v muzejskih evropskih gradovih, po smrti svoje hčerke, ob čemer se je njegova žena zaprla v tišino in molk, sprejme povabilo kitajskega cesarja in se s svojimi tremi pomočniki odpravi na njegov dvor. Tam mu on, Najvišji, Gospodar desetisočletja, ki mu po verovanju pripada večnost, posreduje vprašanje o času: ali se plazi, miruje, leti ali nas obvladuje s kakšno drugo od svojih nepreštevanih hitrosti? Biva torej čas sam po sebi ali je odvisen od nas – na smrt obsojeni ga namreč čutijo drugače kot otroci na pragu življenja, ki jim minute v igri prehitro divjajo, in drugače od zaljubljenecv, dvignjenih nad vse ure sveta, spet drugače umetnikom ter drugače obsojenim na smrt. Cesarjeva želja, ki je pravzaprav ukaz, je, da mu Cox izdelava ure, ki bodo v skladu z dojetjem časa ljubimca, otroka, obsojenca in drugih, kazale spreminjajoči se tempo časa. To bi še šlo, ampak svojo željo kasneje preoblikuje v željo po prav posebni uri, takšni, ki lahko Coxa, če jo izdelava, celo pahne v smrt. Roman je filozofska refleksija o času in večnosti, o Kitajski v času vladavine cesarja Qianlonga in parabola o veliki preobrazujoči in zdravilni moči umetnosti.

CHRISTOPH RANSMAYR (1954) je eden najzanimivejših avstrijskih oziroma kar srednjeevropskih pisateljv. Študiral je filozofijo in etnologijo, od leta 1982 pa živi kot svobodni pisatelj. Veliko je potoval po svetu, najraje zunaj hrupne civilizacije.

Izvorno besedilo, katerega odsev je ležal v mojih rokah, je bilo od našega časa oddaljeno tri tisočletja, in vendar so se njegovi junaki prosto sprehajali med peresi, filmskimi trakovi in odri našega časa. Kako so Odisejevo zgodbo brali in poslušali pred tremi tisoč leti in kako jo

beremo danes? **Kdo je bil tisti prvi avtor zgodbe o življenju in potovanju?** Morda neznani potujoči pevec

Demodokos, skrit v Homerjevi Odiseji, ki je v upanju, da bo dobil košček kruha in bokal vina, napletal kar najbolj neverjetne zgodbe svojih morskih potovanj in ob tem ubiral strune, ki so zaigrale v srcih nekdanjih in prihodnjih poslušalcev. In morda, samo morda, so v času potujočih pevcev vedeli, da čistega avtorstva ni, da zgodbe vzniknejo iz prsti preteklih prisposodob in hkrati stegujejo roke v čas, ki ga še ni. Morda so tudi slutili, da umetnost pripovedovanja nikdar ni natančen posnetek dogodka, da je veliko več in veliko manj, ko skozi niz oddaljenih in predrugačenih pripetljajev nagovarja misli in čustva poslušalcev.

TRINAJSTI MESEC

PORTRETI MORSKIH NOMADOV

Nataša Rogelja

Potopisna pripoved sledi ciklu enega leta, skozi katerega tečejo dnevi morskih nomadov, kot jih narekujejo mediteranska klima, politične razmere, osebni vzgibi in naključja. Čeprav se na prvi pogled zdi, da so zgodbe predstavljenih likov zgodbe uspeha in prestiža, pa skrben preplet etnografskih podatkov in literarizirane forme, ki osvetljuje čustvene stiske in radosti pobega kot tudi gola dejstva življenjskih poti predstavljenih likov, kritično usmeri pogled tudi na sodobno evropsko družbo, ki takšen pobjeg proizvede, omogoča, idealizira in kritizira hkrati. Tu in tam absurdne zgodbe popotnikov, ki s svojimi življenji ukrivijo popotništvo v obliko dolgotrajnejšega nomadskega življenja, se dotikajo prav vseh nas, akterjev hitrega, bežečega in izginjajočega časa. Povedano drugače, podobe, ki jih zarisuje avtorica dr. Nataša Rogelja, imajo namen bralca ustaviti, mu privoščiti čas tako za oddih kot za razmislek o ukradenem času, o trinajstem mesecu. (Vir: Bukla, Boštjan Svete)

SLOVENSKA
KNJIŽEVNOST
255 str.
Aktivni mediji
2018

NATAŠA ROGELJA (1973) je diplomirala iz etnologije in kulturne antropologije ter sociologije kulture, doktorirala pa iz področja socialne antropologije. Od leta 2011 je kot znanstvena sodelavka zaposlena na Inštitutu za slovensko izseljenstvo in migracije ZRC SAZU v Ljubljani, kjer se ukvarja s področjem migracij, povezanih z mobilnim življenjskim stilom in novimi oblikami nomadizma med Zahodnjaki v Mediteranu, z ženskimi delovnimi migracijami v Istri ter z delovnimi migracijami znotraj EU.

Kako živeti naprej, kako se prebiti v naslednji trenutek, kako preživeti uro, dan, teden, mesec, leto, če lahko o zadnjih tridesetih letih misliš samo tako, da ne misliš o ključnem delu zadnjih trideset let: o svojem sinu, ki je v temelju definiral ne samo tvoje življenje in tvoje odločitve, temveč tudi najbolj intenzivne in najbolj čustvene trenutke tvoje družine, najbolj žareče oči tvoje žene, najbolj vzhičene večere in jutra, ko so jih vsi

trije preživljali skupaj do skupnih potepanjih. **Kako misliti na svojo preteklost,** da ne bo bolelo ob vsaki misli nanj, ob vsakem pogledu na karkoli iz tega časa.

RESNICA IMA TVOJE OČI

Samo Rugelj

SLOVENSKA
KNJIŽEVNOST
222 str.
Litera
2018

Resnica ima tvoje oči je prepričljivo zapisan roman o bežnosti naših življenj; o osebnem času; o tem, kako življenje ne izbira trenutka, ko ti pokloni nekaj svojega, in se ti zgodi, ko to najmanj pričakuješ – tudi tisto, s čimer se ne bi želel nikoli soočiti, niti v svojih najbolj morastih sanjah; ter o dejstvu, da nikoli ne vemo, kdaj bo postavljena naša zadnja pika. Miha in Mija sta par v zrelih letih, ona že v pokoju, on pravkar upokojen, z načrtom za čas, ki mu je s tem podarjen, in malce nergaški nad dejstvom, da si otroci svoje upokojene starše preveč samoumevno izposojajo za varstvo vnukov, kot da bi bila njihov čas in energija manj pomembna od otrok v aktivni fazi. Tudi za par, ki se je sinhrono povezoval v vseh skupnih letih in se utrdil v zdravi, enakopravno zreli zvezi, ter v zaupanju v sedanost, preteklost in nadaljnjo skupno prihodnost, je lahko vprašanje varstva vnukov ter pravice poseganja v osebni čas staršev seveda trmasto principielno, ampak ... obstajajo situacije, v katerih ni mesta za principe in lahko živiš svoje življenje naprej le na način, da se sprijazniš s tem, kar se ti ponuja. In, četudi težko in na novo, obnoviš svoj notranji mir.

SAMO RUGELJ (1966) se je rodil v družini psihiatra Janeza Ruglja, dokončal študij farmacije, se zaposlil v podjetju Lek, 1997 pa v podjetju UMco, kjer od leta 2001 deluje kot glavni in odgovorni urednik. Leta 1999 je magistriral iz evropske filmske industrije, nato pa doktoriral še iz slovenskega založništva. Pomagal je ustvariti in urejati revijo Bukla. Je ploden publicist, ki piše največkrat o knjigah in filmih, založnik, ki že petnajst let izdaja knjige za zdrav in aktiven življenjski slog ter osebni razvoj posameznika, in oče, ki se že več kot desetletje s svojimi tremi otroki potepa po večjih in manjših kucljih ter obiskuje okoliške urbane prestolnice.

Vsega je bila kriva geografija! Ja, ta zmešnjava v somalski geografiji, ki mi je že navsezgodaj zjutraj znala zapreti prebavo. Tetka Howa, kakor pač mnogo starcev, vse od začetka somalske vojne ni bila več samostojna. Pred tem so bili starci steber družbe, delili so nasvete, gladili bisere svoje modrosti in nastavljali svoja stara ramena, da si se na njih lahko zjokal ali spočil. Bili so eno samo velikansko uho, ena sama preroška usta, en sam

neskončni objem. Vsak njihov gib je prežemala ljubezen. **Bili so čutare, polne ljubezni.** Po potrebi pa so te znali tudi okregati. Njihove resnice polne besede so znale udariti kakor bič. V njih ni bilo senčice besa, ena sama pravičnost jih je bila. Somalija starcev je bila Somalija, ki jo je bilo vredno doživeti. Bila je to Somalija plemenitih velblodov, nedotaknjenih plaž Jazeere, mogočnih paviljonov tuqul, slavnostno obloženih miz z beris skukaris in rozinami.

MOJ DOM JE TAM, KJER SEM

Igaba Scego

Prevedla Alenka Jovanovski

Igaba Scego v romanu popisuje svoj osebni zemljevid mladosti, razpet med dvema povsem različnima deželama. Rojena je bila v Rimu staršema somalskih korenin. Mami, ki je kot pripadnici nomadskega sveta svojo mladost preživela kot pastirica v svetu goščave vzhodne Somalije z nenehnimi selitvami in ohranjenim zgodovinskim spominom s pomočjo pripovedovanja zgodb, ter očetu, ki je v začetkih osamosvajanja Somalije tlakoval pot svoje države v svobodno neodvisnost, kar pa se ni izšlo zaradi državljanske vojne, zaradi katere sta starša pobegnila v Italijo. Pripoved, ki jo avtorica zapisuje v obliki razmišljujočih spominov, iz katerih se luščijo izkušnje drugačnosti v svetu, ki je bel, medtem ko je sama »obarvana«, ter bogat svet somalske kulture, ki jo je spoznavala predvsem s pomočjo materinega upovedovanja in pripovedovanja zgodb svojih sorodnikov, prav tako živečih v diaspori, je poskus razumevanja lastne identitete. Razpeto med Rim, rojstno mesto, in Mogadiš, mesto njenih prednikov, jo – že odraslo – zajame refleksivna nostalgija, ki z upoštevanjem spreminjanja modernosti osvetljuje zgodovinski čas, v ničemer pa ne zamegli pogleda na deželo njenih prednikov. Je Afričanka in Evropejka hkrati, konec koncev pa, kot ugotavlja, predvsem svoja lastna zgodba. Izjemno iskreno, nežno zapisano pričevanje.

ITALIJANSKO-SOMALSKA
KNJIŽEVNOST
174 str.
Litera
2018

IGABA SCEGO (1974) je italijanska pisateljica somalskih korenin, novinarka in aktivistka. Poleg pisanja se posveča raziskovanju medkulturnega dialoga in migracij. Piše za več časopisov.

Otok je skrivališče, otok je kraj, kjer prihajajo k sebi, kjer se vračajo sami vase; se pravi

k naravi, h glasu svojega srca. [...] **Otok je izkušnja.** Izkušnja, ki jim omogoča, da se vrnejo kot razsvetljeni. Izkušnja, ki jim omogoča, da življenje živijo naprej, do dneva, ko se bo kvantiteta sprevrgla v kvaliteto, ko bo mera svobode v srcih na mah prekosila mero nesvobodnih razmer, do tistega trenutka ... to bo veliko utripanje, eno samo grmeče razbijanje srca.

KRUZO

Lutz Seiler

Prevedel Štefan Vevar

NEMŠKA
KNJIŽEVNOST
483 str.
KUD Sodobnost Int.
2017

Roman o mrtvih, pogrešanih, brezimnih in sanjačih idejno izhaja iz zgodovinskega dejstva prebegov številnih ljudi iz NDR in je predvsem roman o hrepenenju, o svobodi in iluziji svobode. Je tudi roman o prijateljstvu in zvestobi, o tem, kako ponižno potrebujemo prijateljstvo, saj je prav to, prijateljstvo, v stiski sredi primeža brezbržnega in trohnečega sveta, nemalokrat edino, na kar se lahko opremo in česar se lahko oprimemo. Če obstaja, kar pa ni samoumevna in vsesplošna danost. Sicer pa se zgodba romana dogaja na otoku s pomenljivim pomenom Hiddensee, kamor se zgrinjajo prebežniki iz nekdanje NDR, odpadniki sistema ali obupanci. Če jim uspe prebroditi razdaljo morja, ki jih od kopnega ločuje do otoka, izmučeni, a polni novega upanja in hrepenenja padajo v idejno okrilje Kruza, vodje nastajajoče utopične ilegalne skupnosti, ki živi po njegovih nenapisanih pravilih in se ohranja z močjo izmišljenih ritualov. V tem vrtincu se znajde tudi Ed, študent germanistike, ki ga zvesto prijateljstvo s Kruzom zaznamuje za vso življenje. Četudi se je avtor v tem romanu motivacijsko oplajal z zgodovinskim dejstvom svoje države, iz zgodbe presejajo vsi brezimni prebežniki, ki še danes iščejo svoj košček svobode nekje na tem svetu. Njihova hrepenenjska snovnost je medvrstično polnilo sanjave, mestoma halucinatorno spisane pripovedi.

LUTZ SEILER (1955) se je sprva uveljavil kot eden najizvirnejših liričnih glasov, nagrade so sledile tudi po prehodu na prozno ustvarjanje, vrhunec pa so dosegle ob izidu njegovega romanesknega prvenca *Kruzo*, za katerega je dobil nemško knjižno nagrado (2014) in nagrado Uweja Johnsona (2014).

Kruh. / Zagledam ga, ko mi še otroku pade iz rok. / Poberi ga in poljubi, reče mama takrat. Samo njen glas slišim, ne vidim je. Čutim jo blizu, a je ne vidim. Morda je v majhni kuhinji blizu dnevne sobe, v kateri je vitrina z ogledalom in v kateri je spravljen kruh v košarici s prtičkom, ki leži na krožnikih. Si slišal, poberi ga in ga poljubi, reče znova prijazno od nekod. Sklonim se, stegnem roko

do hleba, ga primem s konicami prstov, kakor bi bil iz porcelana, **se zravnam in zazrem vanj, kakor bi v njem zagledal nekaj neznanega in novega.**

Si ga poljubil? slišim znova njen glas in takrat jo zagledam, v ogledalu nad vitrino jo vidim, za mano stoji. Na njenem obrazu nasmeh. Kruh je svet, moramo ga spoštovati, je greh, če ga ne spoštujemo, reče, se nasmehne in skloni proti meni. Gledam jo in mislim, da v njene temne lase zapiha veter in naju odnese v gorsko počivališče, gledam njeno gladko čelo in mislim, kako me končno obišče, me prime za roko in skupaj greva po travnati strmini med sadovnjakom, vse do vrha, od koder se vidijo zasneženi vrhovi. / Nerodno mi je poljubljati kruh v njeni navzočnosti. / No?! Znova njen glas nad mano. / Naslonim ustnice na kruh, čutim hrapavo skorjo na njem, vonj po moki. Zaprem oči in ga poljubim, v svoji glavi začutim, kakor bi veter pobral mamo in jo dvignil nad travnike in sadovnjake, odprem oči, ne vidim je več za sabo, znova spravim kruh v košarico s prtičkom, zaprem vratca lesene vitrine in mislim, da je mama pristala na zasneženih vrhovih.

KRUH, PRAH

Marko Sosič

Vojne na Balkanu so minile, a ostale so zgodbe, ki jih ni še nihče zapisal, ostali so obrazi, ki smo jih pozabili, prah, v katerega so se povrnili ljudje, katerih imena so pozabljena. Glavni junak romana, prežet z občutki krivde, ker med člani njegove rodbine ni bilo dovolj posluha za sorodnike z vojnega področja, si želi prav to: povrniti obraze in zgodbe, pa čeprav za ceno nenavadnega potovanja po Srbiji in Bosni v času rekordnih poplav. Med potjo prihajajo iz daljav v misli pripovedovalca prijatelji in sorodniki, ki s svojimi zgodbami tkejo tapiserijo melanholične povojne krajine. Kot vsak dober roman tudi ta govori o ljubezni in smrti. Ko se že zdi, da bo hladen prah pozabe zasul vse glavne junake, se izkaže, da morda še vedno obstaja odrešitev: spomin in toplina, ki je kot košček kruha, ki ga ponudiš bližnjemu. Potovanje je osrednja metafora. To ni nepomembno popotništvo po geografskih koordinatah sveta, ampak veliko bolj zaznamujoča pot po prostorjih človekovega bivanja. Z njo sporoča, kako smo pravzaprav vsi iztrgani iz svojega bistva, iz tega, kar bi in kjer bi hoteli biti. Vsi smo nenehno na poti, smo neutrudni iskalci tistega varnega zatočišča, ki bi ga zmoogli poimenovati naš dom. (vir: založnik)

SLOVENSKA
KNJIŽEVNOST
230 str.
Goga
2018

MARKO SOSIČ (1958) je na Akademiji za gledališče in film v Zagrebu diplomiral iz režije, nato je deloval in še deluje po različnih slovenskih in italijanskih gledališčih. Zadnjih deset let živi kot svobodni umetnik.

V kuhinji je bilo prazno, tiho in grozljivo. In enako, kot se je Marusja bala vseh teh tujih stvari, so se tudi te bale njenih neznanih rok, podrhtavale so, se odmikale in se

skušale, kot da bi bile žive, odplaziti v daljni kot, v odrešilno senco. **Z vsako skodelico se je bilo treba pogovarjati,** jo božati po dehtečem loku in jo udomačevati, tako kot zapuščenega izmučenega psička, in Marusja je mrmraje mešala, prestavljala, brisala s cunjo in pokrivala s previdno pokrovko. To že niso bile molitve, ampak čista čarovnija, ki jo pozna vsaka ženska in katere korenine segajo strašno daleč v preteklost, ko še ni bilo niti Boga in ni bilo Besede, ampak je obstajala samo čista, od ničesar skaljena ljubezen.

LAZARJEVE ŽENSKE

Marina L'vovna Stepnova

Prevedel Borut Kraševc

RUSKA
KNJIŽEVNOST
334 str.
Forum slovanskih
kultur
2018

Zgodba, ki zajema tri zgodovinska obdobja: carsko, sovjetsko in postsovjetsko, čas od začetka 20. stoletja do naših dni, je pripoved o veliki ljubezni in veliki neljubezni; predvsem pa je to roman, ki govori o prekletstvu genialnosti, o krhkosti medčloveških odnosov in o magični moči urejenega, toplega doma. Vse to, kajpada, na ozadju velike in strašne ruske zgodovine dvajsetega stoletja. Osrednji lik osebnih zgodb treh nenavadnih žensk je Lazar Lindt, genialen mladenič, ki ga Čaldonov vpelje v akademski svet in med znanstvenike, medtem ko ga Marusja, njegova žena, sprejme kot sina, za katerega bo končno lahko skrbela, gospodinjala in ga brezpogojno ljubila, saj doslej otrok nista mogla imeti. A ta v mladeniču prebudi čustva, ki še zdaleč niso sinovska. Medtem ruski sistem Lindta uporabi za svoje strateške in vojne potrebe, zaradi česar postane vpliven in praktično nedotakljiv v časih, ko ljudi sicer zapirajo, preganjajo ali pošiljajo na fronto. Po vojni se Lindt, zdaj zvezda sovjetske znanosti, do ušes zaljubi v mlado Galino, ki je kljub neštetim aferam z ženskami šele njegova druga prava ljubezen in jo dobesedno ukrade v 'drugo življenje', s čimer pri njej vzbudi samo sovraštvo. Tretja Lazarjeva ženska je njegova vnukinja Lidočka.

MARINA STEPNOVA (1971) se je rodila v mestu Jefremov, študirala prevodoslovje na Literarnem inštitutu Gorkega v Moskvi, nadaljevala pa s podiplomskim študijem svetovne literature. Za svoja dela je bila večkratna nominiranka in je dvakratna prejemnica ruskega bookerja, nagrade velike knjige.

Flaminia je s kurzorjem še zadnjič drsela po svojem članku. Vedela je, da nima več kaj dodati. Ugledni kirurg, ki se nikoli ni zares opral suma, da je tajno zdravil najbolj iskanega kriminalca v državi, in slavni odvetnik, ki ga je pred temi obtožbami branil, sta v isti noči umrla nasilne smrti. V isti noči, ko si je v strogo zastraženem zaporu domnevno sodil sam tudi veliki mafijski šef, ki je botroval premirju med mafijo in državo in bil zato več kot desetletje neulovljiv. Vedela je, da bodo zjutraj skoraj zagotovo prileteli protesti z več strani, a ji je bilo vseeno. Saj ne bo prvič. Ampak ali je res kdo mislil, da bi lahko prikrili povezave med skoraj hkratnimi smrtmi treh tako pomembnih ljudi? Kako pa? Že res, da je bilo to danes ravno tako mogoče kot kadarkoli prej. Paradoksalno, a v dobi največje medijske odprtosti v zgodovini, najbolj neomejenega pretoka informacij, je prav zaradi njihove ogromne količine in nepreglednega števila platform medijsko mogoče utajiti karkoli. Oh, ne, verjetno ne utajiti, kje pa, saj smo v svobodni demokraciji. Pač pa potlačiti, pritajiti,

zamegliti. **Preglasiti, to je prava beseda.**

Preglasiti s čim še bolj bučnim, še bolj neverjetnim, še bolj senzacionalnim.

POGODBA

Mojca Širok

Rim. Prvo moško truplo odkrijejo policisti v prestižni četrti, v vili enega najuspešnejših rimskih odvetnikov. Sledi še prometna nesreča na drugem koncu mesta in samomor mafijskega šefa v zaporu ...

Kriminalisti, novinarji, tožilci in politiki so na nogah. Mafija prav tako. Glavni akterji pa imajo skupno zavezujočo preteklost. Njihove ljubezenske in prijateljske vezi se prepletajo s službenimi dolžnostmi. Meje med tem, kje se konča država in prične mafija, so zelo zabrisane. Z raziskovanjem zakulisnega dogajanja umorov nas zgodba s sočnim jezikom, živimi dialogi in nepredvidljivimi zapleti odpelje v osrčje mafijskega dogajanja. Glavni akterji – kriminalisti, tožilci, novinarji in politiki – imajo obraze, karakterje, osebne zgodbe in marsikdaj tudi zavezujočo skupno preteklost. Zgoščeno žanrsko pisanje vzdržuje napetost od prvega do zadnjega stavka; odlična nova slovenska kriminalka se sicer dogaja v Italiji, kjer je mafija globoko vraščena v družbeno tkivo, a bi teme, o katerih govori, lahko prenesli tudi v slovensko okolje. (vir: založnik)

SLOVENSKA
KNJIŽEVNOST
341 str.
Mladinska knjiga
2018

MOJCA ŠIROK (1968) je slovenska novinarka. Začela je na Radiu Študent (1991 – 1996), nadaljevala na reviji *Mladina* (1993-1998), konec devetdesetih let prejšnjega stoletja pa se je zaposlila na RTV Slovenija (1999), kjer dela še danes. V bogati televizijski karieri je bila novinarka v zunanjepolitični redakciji in dolgoletna dopisnica iz Italije in Vatikana. Vodila je *TV Dnevnik*, *Odmeve* in zunanjepolitično oddajo *Globus*, ki jo tudi ureja. Poznavanje italijanske politike in družbe je obeležila tudi v treh knjigah: *Oblast brez obraza* (2010), *Zadnji rimski cesar* (2010), *Od Benedikta do Frančiška* (2014).

Vse, kar nas uči, da se pogovarjamo sami s sabo, je pomembno: vse, kar nas uči, da se s pesmijo potegnemo iz obupa. Toda tista slika me je naučila tudi tega, **da lahko govorimo drug drugemu, skozi čas**. In čutim, da ti imam povedati nekaj zelo resnega in nujnega, moj dragi neobstoječi bralec, čutim, da moram to povedati tako nujno, kot da bi stal v isti sobi s tabo. Da je namreč življenje – karkoli to že je – kratko. Da je usoda okrutna, a morda ne slepa. Da Narava (se pravi Smrt) vedno zmaga, a da to še ne pomeni, da se ji moramo klanjati ali klečeplaziti pred njo. Da je naša naloga, čeprav nismo zmeraj tako veseli, da smo tu, morda ta, da se vseeno potopimo v življenje: bredemo naravnost skozenj, naravnost čez to greznico, vendar z odprtimi očmi in odprtih src. In sredi umiranja, ko bomo vstajali iz organskega in se sramotno znova pogreznili nazaj v organsko, nam bo v slavo in privilegij, da smo ljubili to, česar se Smrt ne more dotakniti. Zakaj če sta to sliko ves ta čas spremljali nesreča in pozaba – jo je tudi ljubezen. In če je nesmrtna (in JE), imam majhen, svetel, nespremenljiv delež na tej nesmrtnosti. Obstaja; in obstaja še kar naprej. In tako dodajam še svojo lastno ljubezen k zgodovini ljudi, ki so ljubili lepe stvari in pazili nanje, jih vlačili iz ognja, jih iskali, kadar so se izgubile, jih skušali ohraniti in rešiti, medtem ko so si jih podajali dobresedno iz rok v roke, ki čudovito prepevajo iz razvalin časa naslednjim rodovom ljubečih, in še naslednjim.

LIŠČEK

Donna Tartt

Prevedel Uroš Kalčič

AMERIŠKA
KNJIŽEVNOST
877 str.
Cankarjeva založba
2017

Trinajstletnemu Theodorju Deckerju se podre svet, ko mu med terorističnim napadom v newyorškem Metropolitanskem muzeju umre ljubljena mama. Med opotekanjem skozi ruševine se oprime znamenite slike *Lišček* Carla Fabritiusa iz leta 1654, ki je nato njegova edina oporna točka v življenju, polnem razočaranj, prevar, preobratov in celo zločina. Okoliščine in dejanja ga nezadržno vlečejo k tragičnemu koncu, ki pa ni nujno neizbežen, če mu bo le dano preživeti to njegovo najbolj kritično življenjsko obdobje. Roman je čudovit poklon človeški žalosti, osamljenosti in odrešujoči ali vsaj tolažeči moči umetnosti; bralca zadržuje z napeto in razburljivo zgodbo, prepredeno s prepričljivimi, liričnimi trenutki Theovega melanholičnega samoiskanja.

DONNA TARTT (1963) je kulturna ameriška pisateljica, ki jo imajo mnogi za literarnega genija, čeprav je doslej napisala »le« tri romane. Za *Liščka*, svetovno uspešnico, prevedeno v številne jezike, je leta 2014 prejela tudi Pulitzerjevo nagrado.

Domačini, Rusinje in Rusi, s katerimi se srečujeva, so vljudni, a pazljivo odmaknjeni. Signalizirajo, naj ne sprašujeva preveč. O svojih življenjih ne povedo več, kot je absolutno potrebno, torej skoraj nič. Za večino sva bogata tujca, ki si lahko privoščita posvojitev njihovih otrok, njihove krvi. Drobne pripombe ali zamerljivi pogledi nama razgalijo brezbriznost, sovraštvo, gnev, žalost, hvaležnost, sram. Nekateri obotavljivo omenijo

ogromno število sirot in njihovih žalostnih življenj. **Med nami je, tako se zdi, nepremostljiv prepad.** Poleg tega je njihovo obnašanje obarvano še z dolgoletno stalinistično prakso, po kateri sta režim in njegovo glavno orodje KGB vnašala nezaupanje med vse in povsod. Ko so nedavno odprli do tedaj zapečateni arhive, so bili zdaj že bivši sovjetski državljani vedno znova presenečeni nad tem, koliko so tajni agenti vedeli o njihovem življenju. Včasih več kot soproga ali soprog.

KOŠČEK ČOKOLADE V PASJI DLAKI

Monika Žagar

Občuteno in tudi pretresljivo, po drugi strani pa niti najmanj solzavo – takšno je pisanje Monike Žagar v njenem najnovšem romanu, ki se dotika za številne še vedno precej občutljive tematike posvojitve. Glavna pripovedovalka Paula skozi svojo prizmo občutenj in dogajanj bralcu podaja zgodbo o posvojitvi ruske deklice Jelene: ta je stara štiri leta, ko sta jo Paula in njen mož Markus, oba visoko akademsko izobražena človeka, prišla iz Ottawe posvojiti v ruski Kaliningrad. Podala sta se na dolgo in trnovo pot posvojitve, ki se v resnici niti najmanj ne konča s trenutkom, ko par dobi tako zelenega otroka. Nasprotno, tudi bralec lahko skozi odlično podano in izrisano pripoved romana začuti vse bolečine, srečo, strahove in hrepenenje tako Paule in njenega moža kot Jelene, ki se počasi prilagaja novemu okolju in novim staršem. Pisateljica zna izvrstno ubesediti vse tisto, kar pogosto ostane med njimi neizrečeno zaradi različnih (okoljskih, jezikovnih in čustvenih) preprek, pa vendar bralec zlahka najde v drobcih izrisane in ubesedenega vse tisto več, kar daje čar temu delu. Tako kot drobni, nešteto stopljeni košček čokolade, ves prežet z belo dlako družinskega štirinožca, Jelene ne predstavlja le koščka sladkarije, ampak varnost, pripadnost in zagotovilo, da bo končno vse, kot mora biti. Izvrstno branje, ki poleg bralnega užitka prinaša tudi dragoceni pogled na problematiko sveta sestavljenih družin.

(vir: Bukla, Vesna Sivec Poljanšek)

SLOVENSKA
KNJIŽEVNOST
177 str.
Mladinska knjiga
2018

MONIKA ŽAGAR (1949) je študirala na ljubljanski Filozofski fakulteti in na univerzi v Oslu in Aarhusu, doktorirala je na kalifornijski univerzi v Berkeleyju iz skandinavistike. Zadnji dve desetletji je profesorica skandinavskih študij na univerzi v Minnesoti.

Vplivu okolice se je težko izogniti, in to ne le na začetku, ko si cilje postavljaš, ampak tudi na koncu, ko sama ocenjuješ svoje dosežke. Če je bil tvoj cilj napisati skladbo in si pripišeš zmago, ko ti to uspe, ni tako enostavno preživeti na primer uničujoče kritike in negativnega odziva poslušalcev. Hitro se ti lahko zgodi, da začneš razmišljati o porazu.

Zato se mi zdi pomembno dvoje. /.../ **Ne dovoli, da ti okolica zmage spreminja v poraze.** Porazov se ti ni treba bati, priznaj si jih vselej, ko se zgodijo, a naj bo to zmeraj le takrat, ko gre za poraz po tvojih kriterijih. In drugo – razmisli, zakaj okolica tvojo zmago vidi kot poraz. In če lahko svoje cilje v prihodnosti prilagodiš razumevanju okolice, ne da bi se odpovedala svoji poti, svojemu bistvu, prilagodi svoje ravnanje.

IGRA IN BISERI

KAKO SEM HČERKI Z ALPINIZMOM RAZLOŽIL ŽIVLJENJE

Bogdan Biščak

SLOVENSKA
KNJIŽEVNOST
208 str.
Mladinska knjiga
2018

Avtor pripoveduje dve vzporedni zgodbi. Prva je izpoved alpinista in ga spremljamo od trenutka, ko je vzljubil gore, do zahtevnejših plezanj širom po svetu ter vse do 15-letne prekinitve kariere profesionalnega alpinista in ponovne vrnitve k plezanju. V tem delu se osredotoča na svoje osebno zorenje in duhovno rast, tkanje vezi med soplezalci in drugimi alpinisti, pa tudi na poseben odnos, ki ga imajo do življenja in smrti. To, kar knjigo bistveno loči od drugih spominov alpinistov, je njena druga zgodba – pogovor očeta in hčerke, ki časovno obsega en sam dan; naravna predaja duhovne zapuščine naslednji generaciji; zgodba, ki se v knjigi v drugačni grafični pisavi pojavlja na koncu vsakega poglavja. Enodnevní pogovor je spontano nadaljevanje bližine, ki se je med njima ustvarila v otroštvu, med sprehodi ali vožnjo, ko sta se pogovarjala na določeno temo. Tokrat oče odrasli hčerki preko alpinističnih izkušenj posreduje svoja razmišljanja o izbiri življenjskega poslanstva, vztrajnosti, pogumu, modrosti, ločevanju ovir, napačnih izbirah, prijateljstvu, ljubezni, samokritičnosti, zmagi in porazu, mladostni veri v vsemogočnost, spreminjanju ... Zato ta knjiga ni samo knjiga o alpinizmu, ampak je tudi izpoved o plezanju po življenju in medosebnih odnosih, kjer lahko z napačno stopinjo/stavkom zgrmimo v prepad ali s pravimi besedami pridemo do vrha, kjer z razgledom na celoto (bolje) dojamemo plezanje/življenje drugega. (vir: Dobreknjige.si, Magda Vremec Ragusi)

BOGDAN BIŠČAK (1958) je eden izmed vidnejših predstavnikov alpinistične generacije »osemdesetih«. Generacije, ki je v času, ko je bil alpinizem vse, slovenski alpinizem postavila v vrh svetovnega. Plezal je skoraj izključno v ozkem krogu prijateljev, kar je odločilno oblikovalo njegovo alpinistično izkušnjo.

Avtor je nekakšna groteskna dvoživka, razpeta med lastne ustvarjalne potenciale in kulturo, v kateri se nahaja. Stoji na pol poti med umetnikom in kulturnikom – dihati skuša sicer čisto umetnost, vendar obenem skrbi, da ta ostaja družbeno relevantna, saj edino na

ta način lahko ohrani status avtorstva, **Precej bedna pozicija, če sem čisto iskren,** saj ti obenem duši ustvarjalno svobodo (ni vse, kar te izpolnjuje kot umetnika, družbeno relevantno) in omejuje svobodni izraz mnenja o javnem (ni vsako mnenje, ki ti pade na pamet, vredno teže avtorstva). / Morda se to zdi problem samo meni – okoli nas je polno takih in drugačnih umetnikov, avtorjev, kulturnikov, ki očitno nimajo nobenih težav s temi rečmi –, toda sam sem preračunljiv do te mere, da mi, tudi zaradi spremenjenih okoliščin po izidu romana (prej je bilo vsekakor lažje), preprosto mi moglo biti več vseeno s čim, kako in na kakšen način posegam v javnost. Morda je k temu pripomogla tudi zdaj že skorajda nekakšna starost, saj obenem postajam vse bolj alergičen na neutemeljene javne izbruhe ljudi, ki so že dovolj stari, da bi lahko vedeli bolje. A spet, ta vrednostni kvalifikator – kaj je utemeljeno, kaj ni. Kaj je relevantno, kaj ni. Kaj je stvar občega in kaj je stvar zasebnega interesa. Ne vem točno, po kakšnem ključu se vršijo takšna vrednotenja, ampak ker se vedno bolj zavedam, da to ni odvisno zgolj od posameznika, se na trenutke zazdi razsvetljeni molk najbolj privlačna možnost.

BLEDA SVOBODA

Jasmin B. Frelih

Bleda svoboda je zbirka o slovenski in svetovni sodobni literaturi. Tematsko se loteva raznovrstnih in kompleksnih tem, od vprašanj poetike, možnosti realizma, post-postmodernizma do problema »velikega romana« in drznega poskusa zarisa estetske šole na Slovenskem. Pri tem v svoj lucidni, ponekod duhoviti, vedno pa občutljivi analitični pogled ujame nekatera ključna dela, ki sooblikujejo sodobno slovensko literaturo avtorjev, rojenih v osemdesetih: Zadie Smith, Dona DeLilla, Davida Fosterja Wallacea, Jonathana Franzena in drugih. Gre za esejistično knjigo, napisano v gibkem, zavzetem in razvejenem literarnem jeziku.

SLOVENSKA
KNJIŽEVNOST
190 str.
Cankarjeva založba
2017

JASMIN B. FRELIH (1986) se je na slovensko literarno sceno prebil z romanom *Na/pol* (2013), ki je bil z navdušenjem sprejet tako med kritiki kot bralci, zanj pa je prejel tudi nagrado za prvenec in evropsko nagrado za književnost.

Ljubezni lastna logika se upira surovi diktaturi trga, kjer je posameznik zmanjšan na neizoblikovan osnovni delec, ki ga premika zgolj zakon egoistične preračunljivosti. Ljubezen, neodgovorna in nasilna, zahteva drugačen odnos do sveta. / Ljubezen, izrinjena na območje mračnih afektov, nabuhlosti in druge psihološke lepljive gmote, ki jo sonce razuma po definiciji tako slabo osvetljuje, preprosto ni snov za filozofe, prej zabava literatov. Sužnji tega prepričanja zato gledajo na ljubezen z značilnim moškim prezirom in se znašajo nad vsakim, ki zavrača ta mačistični pristop. Sliši se smešno,

vendar je res. **Ne smemo namreč pozabiti, da je filozofski govor o ljubezni govor moških.** Ne vemo in nočemo napovedovati, kako bo v prihodnje, toda doslej je bilo tako. Zato se ni čuditi, da je v tej knjigi, če izvzamemo Hanno Arendt in Simone de Beauvoir, ki pa se ni imela za čisto filozofinjo, najti razmišljanja zgolj polovice človeštva. / Vsi po vrsti namreč govorijo o njej, čeprav z največkrat naravnost očitnim nelagodjem ali bahavostjo, pogosto celo z odkrito sovražnostjo. V resnici pa nam imajo vsi kaj povedati o ljubezni, o iluziji večnosti, ki jo zbuja, o trpljenju, ki ga povzroča, in o tem, kako bi ga bilo mogoče premagati.

FILOZOFI IN LJUBEZEN

A. Lancelin in M. Lemonnier

Prevedla Maja Lupša

FRANCOSKA
KNJIŽEVNOST
223 str.
OPRO
2018

Avtorici, ugledni novinarki francoskega tednika *Le Nouvel Observateur*, sta v tem pionirskem delu o filozofiji ljubezni združile leta raziskovanja in zbiranja gradiva. Knjiga je tako več kot zbornik naukov in razmislekov evropskih kontinentalnih filozofov kot so Platon, Montaigne, Rousseau, Schopenhauer, Sartre in podobni, saj te združuje in povezuje z dostopnimi informacijami o njihovih lastnih biografijah, resničnimi ljubezenskimi zgodbami in slikovitimi primeri iz sodobne umetnosti, ki pripomorejo k temu, da je knjiga razumljiva in zanimiva tudi za širšo javnost.

AUDE LANCELIN se je pridružila kulturnemu tedniku *Le Nouvel Observateur* leta 2000, njeni področji sta bili predvsem literarna kritika in filozofija. Zaradi preveč levičarskih pogledov so jo leta 2016 odpustili.

MARIE LEMONNIER je diplomantka moderne književnosti, filozofije in novinarstva ter magistra filozofije, ki deluje v skupini raziskovalnih novinarjev časnika *Le Nouvel Observateur* in je do sedaj pisala predvsem o družbenih razsežnostih prostitucije, homoseksualnosti, sektah in zaporniškem sistemu ter o vprašanih religije in filozofije.

To veliko veselje, ki se nam odpre, ko s prostim očesom ali teleskopom gledamo zvezdnato nebo, se moramo naučiti doživljati kot naše bivališče, naš skupni dom, naše ognjišče. Je

sedež vseh pojavov, ki so omogočili, da obstajamo, da smo, kar smo. **V njem je vsa naša zgodovina, preteklost, sedanost in prihodnost.** V njem je vse. / Zaradi njegovega

delovanja, ki je časovno razporejeno na milijarde let, prostorsko pa na milijarde svetlobnih let, lahko opazujemo tla pod nogami, se zavedamo svoje prisotnosti na modrem planetu, blizu rumene zvezde, v veličastni galaksiji – Rimska cesta, članici jate galaksij v Devici, ki pa je sama del velikanskega vesoljskega območja z imenom Laniakea.

Ob vsem tem lahko rečemo: Tu smo doma!

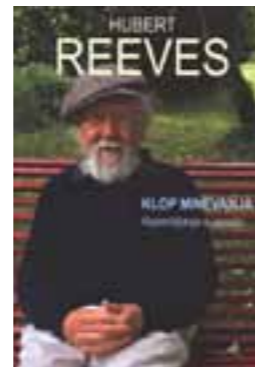
KLOP MINEVANJA Hubert Reeves

Prevedel Ludvik Jevšenak

Avtor bralce nagovori sam. Zapiše: 'Poleg ribnika v Malicornu, pod veliko vrbo žalujko, ki se zrcali v mirni vodi, stoji lesena klop: "klop minevanja". Tam posedam in poskušam začutiti tisto kratko nit časa, ki predstavlja vse obdobje našega obstoja. Po nekaj minutah tišine se mi v glavi porajajo misli, ki prihajajo iz mojega nenehnega spraševanja o svetu – o svetu, ki ga občudujem, ki me hkrati navdušuje in vznemirja.

Tako se pomirim. Knjiga je namenjena vsem, ki se sprašujejo o veliki skrivnosti resničnosti, v katero smo za nekaj časa postavljeni.

V njej objavljam razmišljanja o temah, ki so mi pri srcu. Povedati nameravam, kaj so mi dale izkušnje življenja, poklic astrofizika, ter jih posredovati tistim, ki mi izkazujejo čast, da se zanimajo za moja intimna prepričanja, torej tista, ki so najpomembnejša, ko moramo o čem presoditi in se konkretno odločiti. Vendar na teh straneh ni nič dokončnega. Vse je začasno in je mogoče obnoviti – kadar koli.'

FRANCOSKA
KNJIŽEVNOST
319 str.
Narava
2018

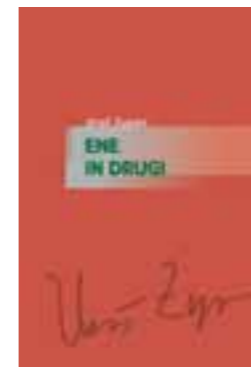
HUBERT REEVES (1932), astrofizik, je poučeval kozmologijo v Montrealu in Parizu. Je častni predsednik združenja Človeštvo in biološka raznolikost ter Francoske agencije za biološko raznolikost. Njegova dela so pri bralcih naletela na topel sprejem.

... knjige, ki so mi všeč, pa čeprav sem vedel ali pa vsaj nekako slutil, da jih bom bral samo enkrat, sem vsekakor hotel imeti ob sebi. V bližini. Nisem si jih želel sposojati. Hotel sem, da si z njimi delim isti zrak in isto svetlobo, isti mrak in isto tišino v mraku. Sploh pa sem hotel v svoji bližini imeti knjige, ki sem jih bral večkrat in jih 'nežno uničeval', kar pomeni, da sem puščal v njih sledi s tem, da sem podčrtoval različne stavke, včasih cele odstavke,

da sem iz teksta luščil ekstrakte, zlati prah, in jih pisal na prostor med konce vrstic in rob lista, si označeval strani, da bi hitreje našel tisto, kar mi bo služilo pri branju. / Kar bo, metaforično rečeno, pomenilo vezivo

med različnimi segmenti mojih misli ali pa pantomski most, ko bom hotel prestopiti iz enega dela pisanja in razmišljanja v drug del pisanja in razmišljanja, a tega sam od sebe ne bom zmogel, ne znal, in bom potreboval pomoč. Jemal bom dele iz tuje sestavljanke, ki pa se bodo popolnoma prilegali moji sestavljanke v nastajanju. To bo spominjalo na presajanje organov. Del, ki si ga bom sposodil, pa bo sestavljanke naredil bolj barvito. Boljšo. Lepšo. Pametnejšo. Nazadnje bo ta del tako spojen in zlit z mojim telesom, mojim tekstom, da bom začel verjeti, da je od nekdanj moj. Da je rasel skupaj z mano. Da je moje dihanje, moji koraki, moje misli, moje kroženje krvi, moj zaokroženi in samostojni svet.

ENE IN DRUGI Uroš Zupan

SLOVENSKA
KNJIŽEVNOST
140 str.
LUD Literatura
2018

Uroš Zupan, avtor mnogih del o pisanju knjig, njihovem branju in poslušanju glasbe, se v svoji najnovejši, fragmentarno zastavljeni esejistični knjigi posveča branju in knjigam, ki so ga osebno formirale. To počne z izpisom nabora pesmi, ki so ga zaznamovale, s pogledovanjem na svojo polico z najljubšimi knjigami, od Durellovega *Aleksandrijskega kvarteta* prek Eggersovega *Srca* parajočega dela neizmerne globine do Vovkovih *Garaž*, opozarja na avtorje, ki so nanj naredili vtis, vzporeja njihovo prvenstveno branje v različnih jezikih, s pomočjo česar izrisuje tako svojo kot tudi narodovo kulturno zgodovino itn. Spominja se krajev, kjer je bral določene knjige, preskakuje med glasbo, ki se ga je najbolj dotaknila, in poezijo, ki ga je »zadela«, s tem pa izpiše morda najbolj intimno knjigo do zdaj. Gre namreč za delo, ki je po eni strani vpogled v pesnikov mentalni svet in njegov odnos do knjig in branja nasploh, obenem pa je to tudi svojevrstna hvalnica literaturi, ki ji je zapisal svoje ustvarjalno življenje. (vir: *Bukla, Samo Rugelj*)

UROŠ ZUPAN (1963) je diplomiral iz primerjalne književnosti. Izdal je več pesniških zbirk ter za svoje ustvarjanje prejel Nagrado slovenskega knjižnega sejma za prvenec, Zlato ptico, Nagrado Prešernovega sklada, Jenkovo nagrado, Župančičevo nagrado, Plaketo Tončke Čeč ter tuje nagrade Majška, Herman Lenz-Preis in Premio della VI Edizione del Festival Internazionale di Poesia.

*Radi me imata pot in hiša
in voda ima rada
rdeči vrč v hiši.*

*Radi me imajo sosed,
polje, gumno, ogenj.*

*Rade me imajo pridne roke,
ki brez veselja ljubijo življenje ...
in raztrgane bratove krpe,
viseče mu z oprsja,
ki jih zastirajo klasi in letni čas.
Daritev, ki je ne mara kri.
Bog ljubezni je, odkar sem.
Le kaj bo z ljubeznijo, ko umrem?*

(LJUBEZEN)

*Včasih se duša
zateče v življenje drevesa
ali kamna ali rože.
Steče v živo, tekočo vodo,
se prepusti najbolj preprosti obliki,
dokler z novo močjo
ne zahrepeni po bližini svojih.
Včasih nima kam
in otrpne sama vase.
Naredi se, da je ni.
To je nevarno.
Negibna duša
kmalu zboli.*

(iz pesmi: ANGEL VARUH)

POEZIJA Adonis

Prevedla Margit P. Alhady in Mohsen Alhady

ARABSKA
KNJIŽEVNOST
146 str.
KD Hiša poezije
2017

ALI AHNED SAID ESBER (1930), z umetniškim vzdevkom Adonis, je eden največjih in v svetu najbolj uveljavljenih sodobnih arabskih pesnikov. Pesnik, literarni teoretik, kritik, analitik, filozof in profesor na pariški Sorboni, je dolgoletni kandidat za Nobelovo nagrado za literaturo ter prejemnik mnogih uglednih literarnih priznanj, med njimi Goethejeve nagrade in ohridskega zlatega venca.

LAKOTA Jure Jakob

SLOVENSKA
KNJIŽEVNOST
78 str.
LUD Literatura
2018

JURE JAKOB (1977) je magistriral iz primerjalne književnosti. Je avtor petih pesniških zbirk, monografske študije o pripovedništvu Lojzeta Kovačiča *Otroški pogled*, esejistično prozne knjige *Hiše in drugi prosti spisi* in dveh pesniških slikanic za otroke (*Morje, Skrivni gozd*). Za svoja dela je prejel naslednje nagrade: zlato ptico (2004), nagrado za obetavne mlade slovenske umetnike; kritiško sito (2016), nagrado za najboljšo knjigo preteklega leta; Rožančevo nagrado (2016), nagrado za najboljšo esejistično delo preteklega leta. Za pesniško zbirko *Lakota* je prejel nagrado Prešernovega sklada.

*Poslušaj dež, ki pada,
poslušaj morje, kako narašča in upada,
poslušaj hrup v mestu neznosen,
poslušaj zven tišine zanosen.*

*Poslušaj uro, kako odsekano tiktaka,
poslušaj v noči odmev samotnega koraka,
poslušaj listje, ki v krošnjah šumi,
poslušaj letalo, ki na nebu hrumi.*

*Poslušaj glasen in sproščen klepet,
poslušaj besedni dvoboj, živčen in napet,
poslušaj ptice, ki ubrano žvrgolijo,
poslušaj otroke, ki vreščeč se za žogo podijo.*

*Prisluhni samotnemu odmevu v sebi,
prisluhni besedam, namenjenim tebi,
prisluhni noči in prisluhni dnevu,
prisluhni lastnemu veselju in gnevu.*

(*POSLUŠAJ*)

SONCE IN SENCE Sabina Kožar

SLOVENSKA
KNJIŽEVNOST
68 str.
Samozaložba
2018

SABINA KOŽAR (1974) iz Loke pri Zidanem mostu piše pesmi in pravljice za otroke. Zanimajo jo tudi tuji jeziki in svetovna literatura, predvsem južnoameriški avtorji. Rada ima naravo in živali ter veliko dobre glasbe.

*Večkrat sedim v noči na tem pustem bregu,
ki temni ga lava otrdela in daje vtis,
kot da še zmeraj valovi.
In gledam nad to žalostno puščavo
s prečiste sinjine utripanje zvezd,
ki zrcalijo od daleč se v morju
in svet v nešteti lučkah krog in krog žari.
In ko zazrem se v te luči, ki zdijo mojim se očem
le drobne pičice, pa so ogromne,
drobcena sta nasproti njim ta zemlja in to morje,
in ne vedo, da sta tu zemlja in človek,
ki je na njej tako neznamen, pa se zazrem še v zvezdni prah v brezkončni dalji,
ki je za nas samo meglica, a zanjo ne le človek
in ne sonce, še brezštevilne zvezde z njim,
če zanje ve, so prah,
tako kot je ona za nas.
Ko vse to gledam,
kaj si za mojo misel ti, človeško bitje?*

(iz pesnitve: BRNISTRA ALI PUŠČAVSKI CVET)

PESMI IN PISMA Giacomo Leopardi

Prevedla Marta Fili

ITALIJANSKA
KNJIŽEVNOST
219 str.
Sanje
2012

GIACOMO LEOPARDI (1798-1837), italijanski pesnik bolesti in hrepenenja, noči in samote, ljubezni in smrti. Samota je bila mati njegovih globokih misli, v samoti je premišljeval o sebi v odnosu do narave, o ljudeh, ki so del vsega, in o vsega samem. To so bili glavni motivi njegove lirike, ki je v svojem logičnem pomenu pesimizem in v svojem bistvu otožnost.

*Demoni čudesa
Vetrovi oseka
Daleč se je že morje umaknilo
Ti pa
Kot alga ki jo veter boža milo
Se v pesku postelje v sanjah premikaš
Demoni čudesa
Vetrovi oseka
Daleč se je že morje umaknilo
A na tvojih polodprtih vekah
Mala vala sta ostala
Demoni čudesa
Vetrovi oseka
Mala vala bi me utopiti znala.*

(ŽIVI PESEK)

**Branje je naš
zaveznik,
učitelj, varuh
in zdravitelj.**

BESEDE Jacques Prévert

Prevedel Aleš Berger

FRANCOSKA
KNJIŽEVNOST
283 str.
Mladinska knjiga
2018

JACQUES PRÉVERT (1900-1977), francoski pesnik, je pisal pesmi in skladal balade s socialno in ljubezensko vsebino. V mladosti je sodeloval s pisatelji nadrealisti. Med letoma 1930 in 1940 je pisal tudi filmske scenarije. Številne njegove pesmi so uglasbljene in jih pojejo kot šansone.

Predstavljeni avtorji po narodnostih

AMERIŠKI AVTORICI

Joan Didion, LETO ČUDODELNIH MISLI
Donna Tartt, LIŠČEK

AMERIŠKO-MEHIŠKA AVTORICA

Jennifer Clement, MOLITVE ZA UGRABLJENE

ANGLEŠKI AVTOR

Geoff Dyer, BUT BEAUTIFUL

ARABSKI AVTOR

Adonis, POEZIJA 1

AVSTRIJSKA AVTORJA

Michael Köhlmeier, GOSPODA NA OBALI
Christoph Ransmayr, COX ALI TOK ČASA

BOSANSKI AVTOR

Velibor Čolić, SARAJEVSKI OMNIBUS

FRANCOSKI AVTORJI

Jean Echenoz, TEČI
A. Lancelin in M. Lemonnier, FILOZOFI IN LJUBEZEN
Marc-Antoine Mathieu, OTTO, UZRTI ČLOVEK
Emmanuelle Pagano, JAMSKI NAJSTNIKI
Jacques Prevert, BESEDE

FRANCOSKO KANADSKI AVTOR

Hubert Reeves, KLOP MINEVANJA

IZRAELSKI AVTOR

Amos Oz, JUDA

ITALIJANSKA AVTORJA

Alessandro D'Avenia, UMETNOST KRHKOSTI
Giacomo Leopardi, PESMI IN PISMA

ITALIJANSKO-SOMALSKA AVTORICA

Igaba Scego, MOJ DOM JE TAM, KJER SEM

KATALONSKI AVTOR

Jaume Cabré, SODNIK

NEMŠKI AVTOR

Lutz Seiler, KRUIZO

NIZOZEMSKA AVTORICA

Connie Palmen, TI SI REKEL

RUSKA AVTORJA

Marina L'vovna Stepnova, LAZARJEVE ŽENSKE
Zahar Prilepin, SAMOSTAN

SLOVENSKI AVTORJI

Bogdan Biščak, IGRA IN BISERI

Andrej Blatnik, UGRIZI

Jasmin B. Freljih, BLEDA SVOBODA

Stanka Hrastelj, PRVA DAMA

Jure Jakob, LAKOTA

Sabina Kožar, SONCE IN SENCE

Petja Kužel, VRNITEV: PISMA BIVŠEGA ODVISNIKA

Izar Lunaček, MÜSLI IN RÜSBE

Silvo Mavsar, POSTELJA IZ KNJIG

Vinko Möderndorfer, DRUGA PRETEKLOST

Nataša Rogelja, TRINAJSTI MESEC: PORTRETI MORSKIH NOMADOV

Samo Rugelj, RESNICA IMA TVOJE OČI

Marko Sosič, KRUH, PRAH

Mojca Širok, POGODBA

Uroš Zupan, ENE IN DRUGI

Monika Žagar, KOŠČEK ČOKOLADE V PASJI DLAKI

ŠVICARSKA AVTORICA

Noemi Lerch, KMETICA

Predstavljene založbe

AKTIVNI MEDIJI

TRINAJSTI MESEC, Nataša Rogelja

BELETRINA

SODNIK, Jaume Cabré

CANKARJEVA ZALOŽBA

BUT BEAUTIFUL, Geoff Dyer

BLEDA SVOBODA, Jasmin B. Freljih

COX ALI TOK ČASA, Christoph Ransmayr

LIŠČEK, Donna Tartt

DRUŽINA

UMETNOST KRHKOSTI, Alessandro D'Avenia

eBesede

GOSPODA NA OBALI, Michael Köhlmeier

FORUM SLOVANSKIH KULTUR

LAZARJEVE ŽENSKE, Marina L'vovna Stepnova

GOGA

SARAJEVSKI OMNIBUS, Velibor Čolić

DRUGA PRETEKLOST, Vinko Möderndorfer

KRUH, PRAH, Marko Sosič

HIŠA POEZIJE

POEZIJA 1, AdoniS

JAMSKI NAJSTNIKI, Emmanuelle Pagano

LITERA

TEČI, Jean Echenoz

KMETICA, Noemi Lerch

RESNICA IMA TVOJE OČI, Samo Rugelj

MOJ DOM JE TAM, KJER SEM, Igaba Scego

LUD LITERATURA

UGRIZI, Andrej Blatnik

LAKOTA, Jure Jakob

MÜSLI IN RÜSBE, Izar Lunaček

ENE IN DRUGI, Uroš Zupan

MLADINSKA KNJIGA

PRVA DAMA, Stanka Hrastelj

JUDA, Amos Oz

BESEDE, Jacques Prevert

SAMOSTAN, Zahar Prilepin

POGODBA, Mojca Širok

KOŠČEK ČOKOLADE V PASJI DLAKI, Monika Žagar

MODRIJAN

TI SI REKEL, Connie Palmen

NARAVA

KLOP MINEVANJA, Hubert Reeves

OPRO

FILOZOFI IN LJUBEZEN, A. Lancelin in M. Lemonnier

PRIMUS

VRNITEV: PISMA BIVŠEGA ODVISNIKA, Petja Kužel

KUD SODOBNOST Int.

MOLITVE ZA UGRABLJENE, Jennifer Clement

KRUZO, Lutz Seiler

SANJE

PESMI IN PISMA, Giacomo Leopardi

SIDARTA

IGRA IN BISERI: KAKO SEM ..., Bogdan Biščak

UMco

LETO ČUDODELNIH MISLI, Joan Didion

Zavod RESPECTA

POSTELJA IZ KNJIG, Silvo Mavsar

Zavod VIGEVAGEKNJIGE

OTTO, UZRTI ČLOVEK, Marc-Antoine Mathieu

SAMOZALOŽBA

SONCE IN SENCE, Sabina Kožar

**V letih 2011-2018
smo po izboru knjižničarjev posavskih knjižnic brali:**

ALBANSKI AVTOR

Ismail Kadare, PALAČA SANJ

ALŽIRSKI AVTOR

Yasmina Khadra, BAGDADSKE SIRENE

AMERIŠKI AVTORJI

Neil Gaiman, AMERIŠKI BOGOVI

Elizabeth Gilbert, PEČAT STVARJENJA

Siri Hustvedt, POLETJE BREZ MOŠKIH

Jack Kerouac, KLATEŽI DHARME

Alan Lightman, GOSPOD B

Toni Morrison, MILOST

Greg Mortenson & Oliver Relin, TRI SKODELICE ČAJA

Patrick Ness, SEDEM MINUT ČEZ POLNOČ

R. J. Palacio, ČUDO

Philip Roth, UMIRAJOČA ŽIVAL

Pattie Smith, PAČ MULCA

John Williams, STONER

ANGLEŠKI AVTORJI

J. G. Ballard, SUŠA

J. L. Carr, MESEC DNI NA PODEŽELJU

Anthony Doerr, VSA TA NEVIDNA SVETLOBA

Siobhan Dowd, ČISTI KRIK

Alexander Frater, NA LOVU ZA MONSUNOM

Atul Gawande, MINLJIVOST

Lee Harper, POJDI, POSTAVI STRAŽARJA

Rachel Joyce, NENAVADNO ROMANJE HAROLDA FRYA

Doris Lessing, PETI OTROK

Owen Matthews, STALINOVI OTROCI

Ian McEvan, NA OBALI CHESIL

Alexandra Oliva, POSLEDNJA

Philip Roth, OČETOVINA

Oliver Sacks, HVALEŽNOST

Lionel Shriver, POGOVORITI SE MORAVA O KEVINU

ARGENTINSKI AVTOR

Andrés Neuman, STVARI, KI JIH NE NAREDIVA

AVSTRIJSKI AVTORJI

Thomas Bernhard, MRAZ

Arno Geiger, STARI KRALJ V IZGNANSTVU

Daniel Glattauer, PROTI SEVERNEMU VETRU

Joseph Roth, JOB

Robert Seethaler, VSE ŽIVLJENJE

Stefan Zweig, STRAH

AVSTRALSKI AVTORJI

Richard Flanagan, OZKA POT GLOBOKO DO SEVERA

Joan Lindsay, PIKNIK PRI HANGING ROCKU

Evie Wyld, VSEH PTIC PETJE

BELORUSKA AVTORICA

Svetlana Aleksijevič, ČERNOBILSKA MOLITEV

BOLGARSKI AVTOR

Georgi Gospodinov, NARAVNI ROMAN

Ilija Trojanow, ODVEČNI ČLOVEK

BOSANSKI AVTORJI

Miljenko Jergović, PLEŠE V SOMRAKU
Enes Karić, PESMI DIVJIH PTIC
Dževad Karahasan, VZHODNI DIVAN
Alen Mešković, UKULELE JAM
Marko Tomaš, ČRNI MOLITVENIK
Nenad Veličković, SAHIB

BRAZILSKI AVTOR

Bernardo Carvalho, DEVET NOČI

ČEŠKI AVTORJI

Tereza Boučková, LETO PETELINA
Radka Denemarková, KOBOLD
Pětra Soukupová, POD SNEGOM
Katerina Tučkova, ŽITKOVSKÉ BOGINJE
Michal Viewegh, ANGELI VSAKDANJEGA DNE

ČRNOGORSKI AVTOR

Žarko Laušević, LETO MINE, DAN NIKOLI

DANSKA AVTORJA

Isak Dinesen, ANEKNOTE USODE
Morten Ramsland, PASJEGLAVEC

EGIPČANSKI AVTOR

Najib Mahfuz, PRAVI ČUDEŽ

FINSKI AVTORJI

Kari Hotakainen, KAR NAM JE USOJENO
Tommi Kinnunen, KRIŽIŠČE ŠTIRIH POTI
Sofi Oksanen, KO GOLOBICE IZGINEJO

FRANCOSKI AVTORJI

Christian Bobin, VSI SO ZAPOSLENI
Jean-Claude Carrirée, KRHKOST
Jean Echenoz, POBLISKI
Mathias Enard, PRIPOVEDUJ JIM O BITKAH, KRALJIH IN SLONIH
Mathias Enard, KOMPAS
Frederic Gros, FILOZOFIJA HOJE
Michel Houellebecq, PODREDITEV
Maylis de Kerangal, POKRPAJMO ŽIVE
Daniel Pennac, ŠOLSKE BRIDKOSTI
Pascal Quignard, VILA AMALIA
Mathias Rambaud, O BIVANJU IN KRAJIH
Alexandre Seurat, NERODA
Aurelie Valognes, STARA MAMA V KOPRIVAH

GRŠKA AVTORICA

Ioána Karistiáni, MALA ANGLIJA

HRVAŠKA AVTORICA

Dubravka Ugrešič, JAGA BABA JE ZNESLA JAJCE
Dubravka Ugrešič, EVROPA V SEPIJI

INDIJSKI AVTOR

Vikram Seth, ENAKA GLASBA

IRANSKO-NIZOZEMSKI AVTOR

Kader Abdolah, HIŠA OB MOŠEJI

IRSKI AVTORJI

Rodaan Al Galidi, AVTIST IN POŠTNI GOLOB
Gerard Donovan, JULIUS WINSOME
Sebastian Barry, SKRITO SPOROČILO
John McGahern, PORNOGRAF
William Trevor, LUCY GAULT

ISLANDSKI AVTOR

Einar Mar Gudmundsson, ANGELI VESOLJA

ITALIJANSKI AVTORJI

Alessandro Barrico, MR GWYN
Daria Bignardi, POPOLNA AKUSTIKA
Italo Calvino, BARON NA DREVESU
Elena Ferrante, GENIALNA PRIJATELJICA
Paolo Giordano, SAMOTNOST PRAŠTEVIL
Nicola Lecca, HOTEL BORG
Milena Magnani, NAROBE CIRKUS
Margaret Mazzantini, NOVOROJEN
Marco Missiroli, OPOLZKOSTI V ZASEBNOSTI
Nuccio Ordine, KORISTNOST NEKORISTNEGA
Antonio Scurati, NEZVESTI OČE
Tiziano Terzani, ŠE EN KROG NA VRTILJAKU

IZRAELSKI AVTOR

Amos Oz, ZGODBA O LJUBEZNI IN TEMNINI

JAPONSKI AVTOR

Soseki Natsume, KOPRNENJE
Kenzaburō Ōe, POTRGAJTE POGANJKE, POSTRELITE OTROKE

JUDOVSKO-AMERIŠKI AVTOR

Isaac Bashevis Singer, LJUBEZEN IN IZGNANSTVO

JUŽNOAFRIŠKI AVTOR

J. M. Coetzee, V PRIČAKOVANJU BARBAROV

JUŽNOKOREJSKA AVTORICA

Kyong-Suk Sin, PROSIM, PAZI NA MAMO

KANADSKA AVTORJA

Rupi Kaur, MED IN MLEKO
Larry Tremblay, NASAD ORANŽEVCEV

KATALONSKI AVTORJI

Maria Barbal, KAMEN NA MELIŠČU
Manuel de Pedrolo, TIPKOPIS O DRUGEM NASTANKU
Jordi Puntí, IZGUBLJENI KOVČKI

KITAJSKA AVTORJA

Maxine Hong Kingston, BOJEVNICA
Yu Hua, ŽIVETI

LIBANONSKI AVTOR

Amin Maalouf, TANIOSOVA PEČINA

MADŽARSKI AVTORJI

Melinda Nadj Abonji, GOLOBI VZLETIJO
Frank Furedi, MOČ BRANJA
Agota Kristof, TRILOGIJA

MAKEDONSKI AVTOR

Blaže Minevski, SPOMINČICE

MAROŠKA AVTORJA

Tahar Ben Jelloun, TA SLEPEČA ODSOTNOST SVETLOBE
Muhhamed Shukri, GOLI KRUH

MEHIŠKI AVTOR

Carlos Pascual, O SLUŽKINJAH, VISOKIH PETAH ...

MOLDAVIJSKA AVTORICA

Liliana Corobca, KINDERLAND

NEMŠKI AVTORJI

Ernst Haffner, KRVNI BRATJE
Daniel Kehlman, IZMERA SVETA
Jens Petersen, GOSPODINJSKA POMOČNICA
Ana Wambrechtsamer, GUZEJ

NIGERIJSKI AVTORJI

Chinua Achebe, RAZPAD
Uzodinma Iweala, ZVERI BREZ DOMOVINE
Chimamanda Ngozi Adichie, POLOVICA RUMENEGA SONCA

NIZOZEMSKI AVTORJI

Connie Palmen, ZAKONI
Herman Koch, VEČERJA
Jan Van Mersbergen, ZADNJI POBEG
Margriet de Moor, SLIKAR IN DEKLE

NORVEŠKA AVTORJA

Per Petterson, KONJE KRAST
Kjersti Annesdatter Skomsvold, HITREJE, KO GREM, MANJ ME JE

POLJSKI AVTORJI

Wiesław Myśliwski, TRAKTAT O LUŠČENJU FIŽOLA
Isaac Bashevis Singer, MOČ TEME
Agata Tuszynska, OBTOŽENA: WIERA GRAN

PORTUGALSKA AVTORJA

José Saramago, KAJN
Miguel Sousa Tavares, V TVOJI PUŠČAVI

RUSKI AVTORJI

Olga Kharitidi, PLES V KROGU
Nikolaj Lilin, PROSTI PAD
Pavel Sanajev, POKOPLJITE ME ZA ŠPRAJC
Mihail Šiškin, UČNA URA KALIGRAFIJE
Varlan Šalamov, KOLIMSKE ZGODBE
Jevgenij Vodolazkin, LAURUS
Andrej Volos, VRNITEV V PANDŽRUD

SENEGALSKI AVTOR

Boubacar Boris Diop, MURAMBI, KNJIGA O OKOSTJIH

SLOVAŠKA AVTORJA

Peter Pišt’anek, RIVERS OF BABYLON
Pavol Rankov, MATERE

SLOVENSKI AVTORJI

Esad Babačić, PRIHODI, ODHODI
Gabriela Babnik, V VISOKI TRAVI
Gabriela Babnik, INTIMNO
Vladimir Bartol, ALAMUT
Jiři Bezlaj, EVANGELIJ ZA PITBULE
Helena Cestnik, PLETILJINA PESEM; DESETERONOČJE
Aleš Čar, O ZNOSNOSTI
Dušan Čater, DŽEHENEM
Primož Čučnik, KOT DAR
Primož Čučnik, TRILOGIJA
Milan Dekleva, ZMAGOSLAVJE PODGAN
Dušan Dim, RDEČA MESEČINA
Veronika Dintinjana, V SUHEM DOKU
Emil Filipčič, MOJSTROVKA
Evald Flisar, DEKLE, KI BI RAJE BILO DRUGJE
Evald Flisar, NA ZLATI OBALI
Ervin Fritz, DOLGI POHODI
Peter Florjančič, SKOK V SMETANO
Nejc Gazvoda, V PETEK SO SPOROČILI, DA BO V NEDELJO KONEC SVETA
Polona Glavan, NOČ V EVROPI
Polona Glavan, KAKORKOLI
Anja Golob, DIDASKALIJE K DIHANJU
Tadej Golob, JEZERO
Stanka Hrastelj, IGRANJE
Marija Hrvatín, ZAPEČKARICA Z OBRONKA
Jurij Hudolin, INGRID ROSENFELD
Alojz Ihan, HVALNICA REŠNJEMU TELESU
Drago Jančar, TO NOČ SEM JO VIDEL
Drago Jančar, IN LJUBEZEN TUDI
Milan Jesih, MARŠAL

Dušan Jovanović, PROTI TOKU
Marija Kalčič, ZARJAVELA OD VSAKDANJOSTI
Štefan Kardoš, VETER IN ODMEV
Milan Kleč, TROJKE
Manca Košir, DRUGAČNA RAZMERJA; ČAS ZA MODROST
Lojze Kovačič, KRISTALNI ČAS
Lado Kralj, KOSEC KOSO BRUSI
Vesna Kravcar, ČARODEJKA
Petra Koršič, FURLANKA JE DVIGNILA KRILO
Maruša Krese, DA ME JE STRAH?
Mojca Kumerdej, KRONOSOVA ŽETEV
Meta Kušar, VRT
Feri Lainšček, JADRNICA
Mirana Likar Bajželj, GLASOVI
Neža Maurer, SAMA SVA NA SVETU – TI IN JAZ
Silvo Mavsar, SAMOBEG
Miha Mazzini, PALOMA NEGRA
Miha Mazzini, OTROŠTVO
Janez Menart, ZADNJA POMLAD
Ervin Hladnik Milharčič, POT NA ORIENT
Rudi Mlinar, KO NI CVETELA AJDA
Vinko Möderndorfer, NIHČE VEČ NE PIŠE PISEM
Tina Batista Napotnik, TUNEL
Bogdan Novak, TRTE UMIRAJO STOJE
Nina Novak Oiseau, V ŠEPETU TREPET
Tea Oršanič, PREŠITE BESEDE
Carmen L. Oven, SPREHAJALKA GOSPODOVEGA PSA
Carmen L. Oven, TIHOTAPCI MIRU
Tone Partljič, DOM DOM
Saša Pavček, OBLECI ME V POLJUB
Tomaž Pengov, DREVO IN ZVEZDA
Anica Perme, KAKO JE MOGOČE
Tone Peršak, USEDLINE
Miha Pintarič, DVOJNI PRESLEDEK
Sebastijan Pregelj, POD SREČNO ZVEZDO
Sebastijan Pregelj, VDIH. IZDIH
Alojz Rebula, ČETVEROREČJE
Magda Reja, IME TVOJE ZVEZDE JE BILHADI
Peter Rezman, BARBARA IN KRIŠTOF
Ana Rostohar, LJUBEZEN, KI SE JE ŽELELA SPOZNATI
Andrej Rozman Roza, IZBRANE ROZINE V AKCIJI
Marjan Rožanc, LJUBEZEN
Samo Rugelj, NA DOLGE PROGE
Renata Salecl, TEK NA MESTU
Sarival Sosič, STAREC IN JAZ
Ana Svetel, LEPO IN PRAV
Dušan Šarotar, BILJARD V DOBRAYU
Dragomila Šeško, SVETLOBE V TEMO!
Aleš Šteger, VČASIH JE JANUAR SREDI POLETJA
Zoran Šteinbauer, TRI LUNE
Maja Gal Štromar, ŽENSKA DRUGJE
Miroslav Tičar, POPOTNIK
Agata Tomažič, TIK POD NEBOM
Boštjan Videmšek, NA BEGU
Maja Vidmar, KAKO SE ZALJUBIŠ
Jani Virk, LJUBEZEN V ZRAKU
Jani Virk, MED DREVESI
Goran Vojnović, JUGOSLAVIJA, MOJA DEŽELA
Andreja Zelinka, PRED OGRAJO
Ciril Zlobec, TIHO ROMANJE K ZADNJI PESMI
Vitomil Zupan, MENUET ZA KITARO
Vlado Žabot, SVETA POROKA
Bina Štampe Žmavc, PESEM ZA LIRO

ŠKOTSKI AVTORICI

Aminatta Forna, NAJEMNIK
Jackie Kay, RDEČA PRAŠNA CESTA

ŠPANSKI AVTORJI

Jesus Carrasco, NA PROSTEM
Ángeles Caso, PROTI VETRU
Juan Rulfo, PEDRO PARAMO

ŠPANSKO-ARGENTINSKI AVTOR
Andrés Neuman, SAMOGOVORI

ŠVEDSKI AVTOR
Tomas Tranströmer, NAPOL DOKONČANA NEBESA

ŠVICARSKO-ROMUNSKA AVTORICA
Aglaja Veteranyi, ZAKAJ SE OTROK V POLENTI KUHA

TURŠKI AVTORICI
Oya Baydar, IZGUBLJENA BESEDA
Elif Shafak, ČAST

VENEZUELSKA AVTORICA
Elisabeth Burgos, IME MI JE RIGOBERTA MENCHÚ

ZAMEJSKA AVTORICA
Maja Haderlap, ANGEL POZABE
Maja Haderlap, DOLGO PREHAJANJE

NOSILKE PROJEKTA
Knjižnica Brežice
Valvasorjeva knjižnica Krško
Knjižnica Sevnica

IZVEDBA PROJEKTA
Renata Vidic
Saša Zimšek
Mateja Kus

OBLIKOVANJE
Alenka Žugič Jakovina

21. marec 2019

